

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E
P R E S U D A
I
R J E Š E N J E

Vrhovni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca Vrhovnog suda Lidije Grubić Radaković, kao predsjednice vijeća, te Hajrije Novoselec i Ante Potrebice, kao članova vijeća i višeg sudskog savjetnika Zdravka Stojanovića, kao zapisničara, u kaznenom predmetu protiv opt. Josipa Matanovića i dr., zbog kaznenih djela primanja mita iz čl. 348. st. 1. Kaznenog zakona i dr., odlučujući o žalbama Ureda za suzbijanje korupcije i organiziranog kriminaliteta te optuženika Josipa Matanovića, Roberta Peše, Igora Petlevskog, Asje Piplović, Mladena Jandričeka i Juraja Parazajdera podnesenim protiv presude Županijskog suda u Zagrebu od 15. svibnja 2009. broj K-Us-5/08, u sjednici vijeća održanoj 16. i 17. veljače 2010. u nazočnosti optuženika Roberta Peše i Juraja Parazajdera, te branitelja optuženika i to Branka Šerića, branitelja opt. Josipa Matanovića, Višnje Drenški –Lasan, braniteljice opt. Roberta Peše, Mate Matića, branitelja opt. Asje Piplović, Marina Sršića, branitelja opt. Mladena Jandričeka, Saše Novaka, branitelja opt. Juraja Parazajdera, Ive Farčića, branitelja opt. Darka Mrkonjića i Milivoja Žugića, branitelja opt. Mate Medića, svi odvjetnici iz Zagreba i zamjenice Glavnog državnog odvjetnika Republike Hrvatske Jasmine Dolmagić,

presudio i riješio je:

I. Djelomično se prihvaća žalba opt. Josipa Matanovića, a u cijelosti žalbe optuženika Roberta Peše, Igora Petlevskog, Asje Piplović i Mladena Jandričeka, ukida se presuda suda prvog stupnja

a) u dijelu u kojemu su pod toč. 1. izreke proglašeni krivima opt. Josip Matanović zbog kaznenog djela davanja mita iz čl. 348. st. 1. Kaznenog zakona i opt. Robert Peša zbog kaznenog djela primanja mita iz čl. 347.st. 1. Kaznenog zakona.

b) u dijelu u kojemu su pod toč. 4. izreke proglašeni krivima opt. Igor Petlevski zbog kaznenog djela zlouporabe položaja i ovlasti iz čl. 337. st. 1. Kaznenog zakona i izdavanja i neovlaštenog pribavljanja poslovne tajne, iz čl. 295. st. 1. Kaznenog zakona, a optuženici Asja Piplović i Mladen Jandriček zbog poticanja na izvršenje tih kaznenih djela,

i u tim dijelovima predmet vraća sudu prvog stupnja na ponovno suđenje.

II. Uslijed odluke pod toč. I., te djelomičnim prihvaćanjem žalbe državnog odvjetnika preinačuje se presuda suda prvog stupnja u odluci o kazni tako da se opt. Josipu Matanoviću za kazneno djelo primanja mita iz čl. 347. st. 1. Kaznenog zakona, za koje je proglašen krivim pod toč. 5. izreke pobijane presude temeljem istog zakonskog propisa, utvrđuje kazna zatvora u trajanju od četiri godine, a za kazneno djelo zlouporabe položaja i ovlasti iz čl. 337. st. 4. Kaznenog zakona, za koje je proglašen krivim pod toč. 8. izreke pobijane presude temeljem istog zakonskog propisa, utvrđuje kazna zatvora u trajanju od tri godine, a uzima kao utvrđena za kazneno djelo primanja mita, za koje je proglašen krivim pod toč. 1. izreke pobijane presude kazna zatvora u trajanju od pet godina, te se opt. Josip Matanović uz primjenu čl. 60. st. 2. toč. c) Kaznenog zakona osuđuje na jedinstvenu kaznu zatvora u trajanju od jedanaest godina.

Temeljem čl. 63. Kaznenog zakona u izrečenu kaznu optuženiku se uračunava vrijeme uhićenja te vrijeme provedeno u pritvoru i na izdržavanju kazne od 16. lipnja 2007. pa nadalje.

III. Uslijed odluke pod toč. I. žalba državnog odvjetnika podnesena zbog odluke o kazni u odnosu na optuženike Roberta Pešu, Igora Petlevskog, Asju Piplović i Mladena Jandričeka postala je bespredmetnom.

IV. U preostalom dijelu odbijaju se žalbe državnog odvjetnika i opt. Josipa Matanovića, a u cijelosti žalba opt. Juraja Parazajdera kao neosnovane te se u pobijanom a neukinutom i nepreinačenom dijelu, potvrđuje presuda suda prvog stupnja.

Obrazloženje

Pobijanom presudom Županijski je sud u Zagrebu proglasio krivim Josipa Matanovića pod toč. 1. i 5. zbog dva kaznena djela primanja mita iz čl. 347. Kaznenog zakona ("Narodne novine", broj 110/97, 27/98, 129/00, 51/01 i 105/04, u daljnjem tekstu: KZ) pod toč. 8., zbog jednog kaznenog djela davanja mita iz čl. 348. KZ i jednog kaznenog djela zlouporabe položaja i ovlasti iz čl. 337. st. 4. KZ, opt. Roberta Pešu pod toč. 1. zbog kaznenog djela primanja mita iz čl. 347. st. 1. KZ, a pod toč. 4. opt. Igora Petlevskog zbog kaznenog djela zlouporabe položaja i ovlasti iz čl. 337. st. 1. KZ i izdavanja i neovlaštenog pribavljanja poslovne tajne iz čl. 295. st. 1. KZ, a optuženike Asju Piplović i Mladena Jandričeka zbog kaznenog djela podstrekavanja opt. Igora Petlevskog na izvršenje naprijed navedenih dvaju kaznenih djela i opt. Juraja Parazajdera pod toč. 1. zbog kaznenog djela primanja mita u pomaganju iz čl. 347. u svezi čl. 38. KZ i pod toč. 8. zlouporabe položaja i ovlasti, također u pomaganju iz čl. 337. st. 4. u svezi čl. 38. KZ. Nakon što je optuženicima Josipu Matanoviću, Igoru Petlevskom, Asji Piplović, Mladenu Jandričeku i Juraju Parazajderu utvrdio pojedinačne kazne za svako kazneno djelo za koje ih je proglasio krivim, osudio ih je na jedinstvene kazne i to opt. Josipa Matanovića u trajanju od jedanaest godina, opt. Igora

Petlevskog u trajanju od jedne godine i deset mjeseci, opt. Asju Piplović u trajanju od jedne godine i tri mjeseca, opt. Mladena Jandričeka u trajanju od jedne godine i tri mjeseca i opt. Juraja Parazajdera u trajanju od tri godine, dok je opt. Roberta Pešu osudio na kaznu zatvora u trajanju od dvije godine.

U izrečene jedinstvene kazne i kaznu Robertu Peši sud je temeljem čl. 63. KZ svakom optuženiku uračunao vrijeme provedeno u pritvoru.

Temeljem čl. 82. KZ sud je opt. Josipu Matanoviću oduzeo imovinsku korist u iznosu od 250.000,00 Eura i 128.500,00 kn, a opt. Juraju Parazajderu u iznosu od 128.500,00 kn.

Temeljem čl. 77. KZ prema opt. Juraju Parazajderu primijenjena je sigurnosna mjera iz čl. 77. KZ zabrane bavljenja odvjetničkog zvanja u trajanju od tri godine.

Temeljem čl. 122. st. 1. Zakona o kaznenom postupku ("Narodne novine", broj 110/97, 27/98, 58/99, 112/99, 58/02 i 115/06, u daljnjem tekstu ZKP) sud je optuženike Josipa Matanovića, Roberta Pešu, Igora Petlevskog, Asju Piplović, Mladena Jandričeka i Juraja Parazajdera obavezao da naknade troškove kaznenog postupka u paušalnom iznosu od po 5.000,00 kn.

Istom presudom sud je oslobodio optužbe pod toč. 2. izreke Igora Petlevskog da bi počinio kazneno djelo iz čl. 347. st. 1. KZ, pod toč. 3. opt. Asju Piplović da bi organizirala grupu ljudi sa ciljem počinjenja kaznenih djela, iz čl. 333. st. 1. KZ, a opt. Mladena Jandričeka i Igora Petlevskog da bi počinili kazneno djelo iz čl. 333. st. 3. KZ, opt. Josipa Matanovića da bi pod toč. 6. počinio kazneno djelo primanja mita iz čl. 347. st. 1. KZ, a pod toč. 7. optuženike Roberta Pešu, Igora Petlesvkog, Darka Mrkonjića i Manu Medića da bi počinili kaznena djela zlouporabe položaja i ovlasti iz čl. 337. st. 4. KZ, a Manu Medića da je to isto djelo počinio u poticanju.

Protiv ove presude u osuđujućem dijelu podnijeli su žalbe optuženici Josip Matanović, Robert Peša, Igor Petlevski, Asja Piplović, Mladen Jandriček i Juraj Parazajder, te državni odvjetnik, a u odnosu na oslobađajući dio presude žalbu je podnio državni odvjetnik.

Opt. Josip Matanović putem svoga branitelja Branka Šerića, pobija presudu u osuđujućem dijelu zbog bitne povrede odredaba kaznenog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, povrede kaznenog zakona, odluke o kazni i oduzimanju imovinske koristi, s prijedlogom da se presuda u pobijanom dijelu ukine i predmet vrati sudu prvog stupnja na ponovno suđenje ili da se preinači na način da se utvrdi da je on radnjama opisanim pod toč. 1. i 5. izreke počinio jedno kazneno djelo iz čl. 347. st. 1. KZ te da se preinači u odluci o kaznenim sankcijama i to da mu se utvrde blaže pojedinačne i izreče blaža jedinstvena kazna.

Putem svoje braniteljice Višnje Drenški-Lasan, opt. Robert Peša pobija presudu zbog bitne povrede odredaba kaznenog postupka, povrede kaznenog zakona, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja te odluke o kazni i troškovima kaznenog postupka s prijedlogom da se presuda ukine i predmet vrati sudu prvog stupnja na ponovno suđenje.

Presudu pobija opt. Igor Petlevski putem svoga branitelja Krešimira Krsnika, zbog bitne povrede odredaba kaznenog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, povrede kaznenog zakona i odluke o kazni sa prijedlogom da se presuda ukine i predmet vrati sudu prvog stupnja na ponovno suđenje, dok opt. Asja Piplović putem svoga branitelja Mate Matića pobija presudu iz istih žalbenih osnova, a predlaže da se presuda preinači tako da ju sud oslobodi optužbe, ili da se ukine u pobijanom dijelu i vrati sudu prvog stupnja na ponovno suđenje, ili pak da se „revidira u odluci o kazni“ tako da se na jedinstvenu kaznu primijeni uvjetna osuda.

Opt. Mladen Jandriček putem svoje braniteljice Marine Sršić, pobija presudu zbog bitne povrede odredaba kaznenog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, povrede kaznenog zakona i odluke o kazni sa prijedlogom da se presuda u pobijanom dijelu ukine i predmet vrati sudu prvog stupnja na ponovno suđenje ili da se preinači na način da ga sud oslobodi optužbe.

Opt. Juraj Parazajder podnio je žalbu putem svoga branitelja Saše Novaka i osobno. Presudu pobija zbog bitne povrede odredaba kaznenog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja te odluke suda o kazni, oduzimanju imovinske koristi, izrečenoj sigurnosnoj mjeri i troškovima kaznenog postupka te predlaže da se pobijana presuda ukine i predmet vrati sudu prvog stupnja na ponovno suđenje, ili da se preinači u odluci o kazni i optuženika osudi na kazne zatvora ispod zakonskog minimuma uz primjenu uvjetne osude.

Pobijajući presudu u osuđujućem dijelu zbog odluke suda o izrečenim pojedinačnim i jedinstvenim kaznama državni odvjetnik navodi da su te kazne preblage, pa predlaže da se presude preinače tako da se optuženicima koji su proglašeni krivim zbog više kaznenih djela utvrde strože pojedinačne kazne i da se osude na strožu jedinstvenu kaznu, a da se stroža kazna izreče i opt. Robertu Peši.

Žaleći se zbog odluke o sigurnosnoj mjeri državni odvjetnik smatra da su ispunjeni uvjeti da se mjera iz čl. 77. KZ primijeni i prema opt. Asji Piplović.

Pobijajući presudu u oslobađajućem dijelu državni odvjetnik tvrdi da je činjenično stanje u dijelu u kojem su oslobođeni optužbe pod toč. 2. Igor Petlevski, pod toč. 3. Igor Petlevski, Asja Piplović i Mladen Jandriček, pod toč. 6. Josip Matanović i pod toč. 7. Robert Peša, Igor Petlevski, Darko Mrkonjić i Mane Medić pogrešno utvrđeno, te predlaže da se u tom dijelu presuda ukine i predmet vrati sudu prvog stupnja na ponovno suđenje.

Na žalbu državnog odvjetnika podnijeli su odgovore opt. Darko Mrkonjić putem svoga branitelja Ive Farčića i opt. Mane Medić putem svoga branitelja Milivoja Žugića. U odgovorima na žalbu ti optuženici tvrde da je sud prvog stupnja pravilno utvrdio sve relevantne činjenice te osnovano zaključio da nema dokaza da su optuženici počinili kazneno djelo za koje su bili optuženi pod toč. 7. izreke pobijane presude, a da ti zaključci nisu dovedeni u sumnju navodima žalbe državnog odvjetnika.

Prije održavanja sjednice vijeća u skladu s odredbom čl. 373. st. 1. ZKP-a spis je dostavljen na dužno razgledavanje Državnom odvjetništvu Republike Hrvatske. Zamjenica Glavnog državnog odvjetnika Republike Hrvatske Jasmina Dolmagić u pismenom mišljenju broj KŽ-DO-1622/09, od 20. listopada 2009., ocijenila je da su žalbe svih optuženika

neosnovane i predložila da se one odbiju, a osnovanom smatra žalbu državnog odvjetnika te predlaže da se pobijana presuda preinači u osuđujućem dijelu na način kao što je predloženo u toj žalbi, a da se u oslobađajućem dijelu u cijelosti ukine i predmet vrati sudu prvog stupnja na ponovno suđenje

Postupajući po zahtjevu optuženika iznesenim u žalbama i odgovorima na žalbu o sjednici vijeća obaviješteni su opt. Josip Matanović i njegov branitelj Branko Šerić, opt. Robert Peša i njegova braniteljica Višnja Drenški-Lasan, opt. Asja Piplović i njezin branitelj Mate Matić, opt. Juraj Parazajder i njegov branitelj Saša Novak, opt. Darko Mrkonjić i njegov branitelj Ivo Farčić te opt. Mane Medić i njegov branitelj Milivoj Žugić.

Kako se opt. Josip Matanović nalazi u pritvoru, a ima branitelja te kako je ovaj sud ocijenio da njegova nazočnost na sjednici vijeća ne bi bila svrhovita nije osiguran njegov dolazak na sjednicu. Na sjednicu su pristupili optuženici Robert Peša i Juraj Parazajder, te branitelji opt. Josipa Matanovića, Branko Šerić, opt. Roberta Peše, Višnja Drenški-Lasan, branitelj opt. Asje Piplović, Mate Matić, branitelj opt. Juraja Parazajdera, Saša Novak, branitelj opt. Darka Mrkonjića, Ivo Farčić i branitelj opt. Mane Medić, Milivoj Žugić. Sjednici je bila nazočna i zamjenica Glavnog državnog odvjetnika Republike Hrvatske Jasmina Dolmagić. Svi nazočni branitelji su u cijelosti ostali kod svojih žalbi i žalbenih prijedloga, a zamjenica Glavnog državnog odvjetnika ostala je kod mišljenja koje je iznijela u dopisu broj KŽ-DO-1622/09, od 20. listopada 2009. i prijedloga da se u cijelosti prihvati žalba državnog odvjetnika i preinači pobijana presuda u odluci o kaznama u osuđujućem dijelu, a ukine u cijelosti u oslobađajućem dijelu, te da se žalbe svih optuženika odbiju kao neosnovane.

Žalbe opt. Josipa Matanovića i državnog odvjetnika su djelomično osnovane, a u cijelosti su osnovane žalbe optuženika Roberta Peše, Igora Petlevskog, Asje Piplović i Mladena Jandričeka, dok je žalba opt. Juraja Parazajdera neosnovana.

NA ŽALBE OPTUŽENIKA JOSIPA MATANOVIĆA, ROBERTA PEŠE, IGORA PETLEVSKOG, ASJE PIPLOVIĆ I MLADENA JANDRIČEKA ZBOG BITNIH POVREDA ODREDAVA KAZNENOG POSTUPKA

Ne mogu se prihvatiti tvrdnje optuženika Josipa Matanovića i Roberta Peše da je sud prvog stupnja počinio bitnu povredu odredaba kaznenog postupka iz čl. 367. st. 1. toč. 1. ZKP, koju nalaze u tome što su u prvostupanjskom postupku i donošenju pobijane presude sudjelovali suci koji su se morali izuzeti, jer su kao članovi izvanraspravnih vijeća odlučivali o produljenju pritvora, a u žalbi optuženika Peše navodi se da je jedna članica prvostupanjskog vijeća sudjelovala i u odlučivanju o žalbi tog optuženika podnesenoj protiv rješenja istražnog suca o provođenju istrage. Optuženik Peša u žalbi parafrazira odredbu čl. 36. st. 1. ZKP u kojoj su propisani razlozi za isključenje suca od obavljanja sudačke dužnosti i odredbu čl. 36. st. 2. ZKP koja propisuje razloge zbog kojih sudac može biti otklonjen od obavljanja sudačke dužnosti, pri čemu se ne izjašnjava, smatra li da su sutkinje, koje spominje u žalbi, bile isključene od daljnjeg suđenja ili su trebale biti otklonjene.

O bitnoj povredi na koju se ovi žalitelji pozivaju radi se samo onda ako je na glavnoj raspravi sudjelovao sudac koji se morao izuzeti prema odredbi čl. 36. st. 1. ZKP, a razlozi za isključenje od daljnjeg suđenja radi sudjelovanja u donošenju odluke u istom postupku propisani su u čl. 36. st. 1. toč. 4. i 5. ZKP, a to su ako je u istom kaznenom predmetu obavljao istražne radnje ili sudjelovao u odlučivanju o prigovoru protiv optužnice ili sudjelovao u postupku kao tužitelj, branitelj, zakonski zastupnik ili opunomoćenik oštećenika, odnosno tužitelja, ili je ispitan kao svjedok i vještak, te ako je u istom predmetu sudjelovao u donošenju odluke nižeg suda, ili ako je u istom sudu sudjelovao u donošenju odluke koja se pobija žalbom ili izvanrednim pravnim lijekom.

Odlučivanje o produljenju pritvora i o žalbi protiv rješenja o provođenju istrage ne predstavlja radnje radi kojih bi suci bili isključeni od daljnjeg obavljanja sudačke dužnosti. Prema tome, u konkretnom slučaju ne može se raditi o bitnoj povredi na koju se žalitelji pozivaju, već samo o tzv. relativno bitnoj povredi ako je okolnost što sud nije pravilno primijenio odredbu čl. 36. st. 2. ZKP utjecala ili mogla utjecati na pobijanu presudu.

Kada žalitelji tvrde da je dovedena u sumnju nepristranost predsjednice vijeća Ivane Kršul i članice vijeća Dušanke Zastavniković-Duplančić, koje su ranije odlučivale o produljenju pritvora protiv njih pozivaju se na dvije odluke Ustavnog suda Republike Hrvatske, i to broj: U-III-3880/06 i U-III-5423/08 u kojima je taj sud prihvatio standarde koje primjenjuje Europski sud za ljudska prava i zauzeo stav da su time što su u prvostupanjskom postupku sudjelovali suci koji su odlučivali o drugim pravnim pitanjima u istom predmetu trebali biti otklonjeni, jer je time njihova nepristranost dovedena u sumnju, pa da su time povrijeđena ljudska prava optuženika i odredba čl. 29. Ustava Republike Hrvatske koja garantira svakom pravo na pravično suđenje.

Europski sud za ljudska prava smatra da se nepristranost suca pretpostavlja do dokazivanja suprotnog, a kao okolnosti koje mogu biti objektivni pokazatelji sučeve pristranosti, zbog kojih se opravdano može očekivati da će se sudac otkloniti od suđenja, taj sud uzima činjenicu da je sudac u prethodnom postupku odlučivao o pitanjima „koja su blisko povezana s pitanjima odlučivanja o glavnoj stvari“. Upravo taj stav prihvaća i Ustavni sud Republike Hrvatske u odlukama na koje se pozivaju žalitelji.

Međutim, po prihvaćenom stavu ovog suda odluka o produljivanju pritvora ili o žalbi protiv rješenja o provođenju istrage nije blisko povezana s odlukom o glavnoj stvari da bi to dovelo u pitanje objektivnost suca koji je o tome odlučivao. Zakonodavac je u čl. 104. st. 3. ZKP propisao da tijekom prvostupanjskog postupka pritvor određuje i produljuje, za vrijeme trajanja glavne rasprave, prvostupanjsko vijeće. Kada bi bila ispravna teza žalitelja da bi suci, koji su odlučivali o pritvoru, trebali biti otklonjeni od daljnjeg suđenja, onda bi nakon svakog odlučivanja o produljenju pritvora tijekom glavne rasprave, trebalo spis dostaviti na rješavanje drugim sucima što bi praktički bilo neprovedivo.

Tvrdeći da predsjednica vijeća i jedna članica vijeća nisu smjele učestvovati u prvostupanjskom postupku, žalitelji se pozivaju samo na njihovo sudjelovanje u odlučivanju o produljenju pritvora i rješavanju žalbe protiv rješenja o provođenju istrage, ocjenjujući da te okolnosti same po sebi izaziva sumnju u njihovu nepristranost, a pritom potpuno zanemaruje činjenicu da je vijeće, u čijem su radu sudjelovale te sutkinje za četiri točke optužbe protiv žalitelja, a i drugih optuženika donijele oslobađajuću presudu. Da se radilo o pristranim

sucima koji su već unaprijed, donoseći naprijed spomenute odluke ocijenili da je optužba osnovana, kao što se neizravno tvrdi u žalbama, onda sasvim sigurno ne bi optuženike za polovicu kaznenih djela koja su bila predmetom postupka, oslobodili optužbe, pogotovo kada je o predmetu odlučivalo vijeće u sastavu od tri suca pri čemu bi spomenute dvije sutkinje predstavljale većinu.

Posebno se ističe da prema odredbi čl. 38. st. 1. ZKP stranke mogu podnijeti zahtjev za izuzeće sudaca do početka glavne rasprave, a tijekom glavne rasprave samo zahtjev za isključenje suca od daljnjeg suđenja, ako su za razloge isključenja saznale kasnije.

Žalitelji su bili upoznati sa sastavom suda na prvom ročištu za glavnu raspravu 10. studenog 2008. godine, jer je predsjednica vijeća objavila imena sudaca koji su učestvovali u vijeću i dopunskih članova vijeća i ni jedan od optuženika, pa ni žalitelji, nisu imali nikakvih primjedaba, iako je i njima i njihovim braniteljima bilo poznato da su predsjednica vijeća Ivana Kršul i članica vijeća Dušanka Zastavniković-Duplančić sudjelovale u radu izvanraspravnog vijeća koja su odlučivala o produljenju pritvora i o žalbi na rješenje o provođenju istrage. Naime, optuženika Josipa Matanovića je od početka kaznenog postupka branio odvjetnik Branko Šerić, a braniteljica optuženika Roberta Peše Višnja Drenški Lasan preuzela je obranu 31. ožujka 2008. prema punomoći koja se nalazi na listu 7636 spisa. Iz aktivnosti koje je ta braniteljica poduzimala do 10. studenog 2008., kada je počela glavna rasprava, vidljivo je da je dobro upoznala spis, pa je evidentno da je stručna obrana obojice žalitelja bila upoznata s okolnostima koje sada ističe u žalbama, i nije smatrala da bi one utjecale na objektivnost predsjednice vijeća i članice vijeća.

Pobijajući presudu zbog bitne povrede odredaba kaznenog postupka iz čl. 367. st. 2. ZKP žalitelji Josip Matanović, Robert Peša i Juraj Parazajder navode u žalbama identične prigovore, tvrde da se pobijana presuda temelji na nezakonitim dokazima koji su, prema stavu žalitelja rezultati do kojih se došlo provođenjem mjera iz čl. 180. ZKP jer su te mjere provođenje prema odredbama ZKP umjesto prema odredbama Zakona o Uredu za suzbijanje korupcije i organiziranog kriminaliteta, jer nalozi istražnog suca o određivanju mjera nisu valjano obrazloženi, jer je pouzdanik Joško Kuzmanić poticao optuženike na izvršenje kaznenih djela i jer je prvostupanjski sud ispitao pouzdanike kao svjedoke ne samo o tijeku provođenja mjera, već i o tome što su im okrivljenici govorili.

Prva tvrdnja žalitelja da su rezultati izvidnih mjera nezakoniti dokazi radi toga što je istražni sudac odredio mjere pozivajući se na odredbe ZKP, umjesto na odredbe Zakona o Uredu za suzbijanje korupcije i organiziranog kriminaliteta (u daljnjem tekstu: ZUSKOK) nisu prihvatljive.

Točno je da je ZUSKOK lex specialis u odnosu na ZKP, ali žalitelji ispuštaju iz vida da je u tom Zakonu u čl. 41. st. 1. propisano da istražni sudac može „**osim mjera iz čl. 180. st. 1. ZKP**“, odrediti još dvije mjere koje nisu propisane u ZKP, a to su pružanje simuliranih poslovnih usluga i sklapanje simuliranih pravnih poslova. Dakle, posebne izvidne mjere nadzora i tehničkog snimanja sredstava za tehničku komunikaciju na daljinu, ulazak u prostorije radi provođenja nadzora i tehničko snimanje prostorija, tajno praćenje i tehničko snimanje osoba i predmeta, uporaba prikriivenih istražitelja i pouzdanika te simulirani otkup predmeta te simulirano davanje otkupnine, koje su primijenjene u ovom predmetu, ne spominju se u ZUSKOK-u i sud ih je mogao naložiti jedno temeljem odredaba ZKP. Samo da

je istražni sudac naložio provođenje nekih od mjera koje su propisane u čl. 41. st. 1. ZUSKOK-a bio bi dužan primijeniti taj Zakon.

Doduše, optuženici Matanović, Peša i Parazajder tvrde da je Ugovor o depozitu od 16. travnja 2007. godine, koji se nalazi na listu 207 spisa, simulirani pravni posao pa se nalog za njegovo zaključenje mogao temeljiti samo na odredbi čl. 41. ZUSKOK-a.

Prije svega valja reći da braniteljica opt. Roberta Peše nije ovlaštena iz tog razloga pobijati presudu suda prvog stupnja, a ona taj prigovor izričito navodi na stranici 19 žalbe. Naime, prema odredbi čl. 363. ZKP branitelj je ovlašten podnositi žalbu samo u korist svog branjenika, a ne i drugih optuženika. U korist svih optuženika može se prema odredbi čl. 363. st. 3. ZKP žaliti samo državni odvjetnik. Navedeni prigovori žaliteljice odnose se na kazneno djelo za koje optuženik Robert Peša, njen branjenik, nije optužen, pa ni proglašen krivim.

Međutim, nisu u pravu niti optuženici Matanović i Parazajder kada u tome nalaze bitnu povredu odredaba kaznenog postupka iz čl. 367. st. 2. ZKP. Naime, istražni sudac uopće nije naložio sklapanje tog ugovora, a niti ugovor predstavlja simulirani pravni posao. Taj je ugovor stvarno realiziran trenutkom kada su ga optuženik Parazajder i pouzdanik Joško Kuzmanić položili na čuvanje u javnobilježničkom uredu Željke Moslavac, pod uvjetima koji su navedeni u zapisniku koji je ona sastavila (list 217 spisa), a je li volja ugovornih stranaka bila da će novac, u iznosu od 150.000,00 Eura, koji će pod ugovorenim uvjetima podići opt. Juraj Parazajder on zadržati za sebe ili će ga predati nekoj drugoj osobi i kojoj, nebitno je za ocjenu valjanosti ugovora. Prema odredbi čl. 273. st. 1. Zakona o obveznim odnosima pobude iz kojih je zaključen neki ugovor ne utječu na njegovu valjanost, a ovdje su u pitanju upravo motivi zbog kojih je došlo do zaključenja ugovora.

Nisu osnovani ni prigovori žalitelja da su rezultati izvidnih mjera nezakoniti dokazi, jer nalozi za izvršenje mjera koje je izdao istražni sudac, a radi se o oko 30 naloga „ne udovoljavaju pravnom standardu koji je usvojio Ustavni sud Republike Hrvatske u odluci U-III-857/02“ o tome što treba sadržavati obrazloženje naloga, kao što tvrdi opt. Robert Peša, jer obrazloženje „počiva na sasvim općenitim i ispraznim formulacijama“, kao što tvrdi optuženik Josip Matanović, a iste tvrdnje ponavlja i optuženik Juraj Parazajder.

Točno je da je Ustavni sud Republike Hrvatske u spomenutoj odluci utvrdio da nalozi istražnog suca za provođenje posebnih izvidnih mjera, koji su bili predmetom Ustavne tužbe, nisu napravljeni u skladu s odredbom čl. 182. st. 1. ZKP, ali i pored toga nije usvojio ustavnu tužbu tužitelja.

Po ocjeni ovog suda nedostaci u obrazloženju naloga za provođenje izvidnih mjera ne čine rezultat, do kojeg se došlo provođenjem mjera, nezakonitim dokazima. Naime, u čl. 9. st. 2. ZKP zakonodavac je odredio da su nezakoniti dokazi samo oni dokazi do kojih se došlo postupanjem koje je protivno odredbama ZKP, ako je to u zakonu izričito propisano.

U odredbi čl. 182. st. 6. ZKP propisano je kada se dokazi pribavljeni provođenjem izvidnih mjera iz čl. 180. ZKP ne mogu upotrijebiti u kaznenom postupku, kada su oni postali nezakonitim dokazima, pa se kaže da su to dokazi koji su prikupljeni bez naloga istražnog suca, ili ako je postupano protivno odredbi čl. 180. ili 182. st. 2. ZKP, ali ne i protivno odredbi čl. 182. st. 1. ZKP u kojemu je propisano da nalog, između ostalog, treba sadržavati i

činjenice iz kojih proizlazi potreba poduzimanja mjera, što znači da postoji osnovana sumnja da je neka osoba počinila kazneno djelo i da se izvidi ne bi mogli provesti na drugi način ili bi provođenje bilo skopčano s nesrazmjernim teškoćama.

Odredba čl. 182. st. 6. ZKP u skladu je s pravnom prirodom naloga. Nalog se dostavlja podnositelju zahtjeva, državnom odvjetniku, a izvršavaju ga redarstvene vlasti. Protiv te odluke istražnog suca nema pravnog lijeka, a podnositelj zahtjeva nema ni pravnog interesa da dovodi u pitanje zakonitost odluke koja je donijeta u skladu s njegovim zahtjevom. Pogotovo nije ovlašteno ocjenjivati zakonitost naloga tijelo kojeg nalog izvršava, dakle redarstvene vlasti. Prema tome, kada bi se prihvatio stav žalitelja da je nalog za provođenje izvidnih mjera nezakonit dokaz radi nedostataka u obrazloženju bilo bi dovedeno u pitanje provođenje izvida kaznenih djela, čak i u slučaju kada su ispunjene sve zakonske pretpostavke za provođenje mjera, koje samo nisu valjano obrazložene, što je posve neprihvatljivo.

Prigovor da su rezultat provedenih mjera nezakoniti dokazi radi toga što su pouzdanici Joško Kuzmanić i Mikhael Moshnogorskyi poticali optuženike na izvršenje kaznenih djela primanja mita svi su optuženici isticali tijekom prvostupanjskog postupka, a sud je osnovano zaključio da iz sadržaja izvedenih dokaza i pregledan preslušanih snimki to ne proizlazi. Sada te iste prigovore ponavljaju u žalbi optuženici Matanović, Peša i Parazajder, kao što je naprijed navedeno, a ovaj sud ocjenjuje da su ti prigovori neosnovani.

Naime, iz iskaza svjedoka Mikhaela Moshnogorskyog i Joška Kuzmanića proizlazi da su postali pouzdanici nakon što su određeni optuženici od njih zahtijevali mito za svoj angažman u rješavanju određenih predmeta za koje su bili zainteresirani investitori koje su oni zastupali, pa je Moshnogorsky dao USKOK-u izjavu da pristaje biti pouzdanikom 2. ožujka 2007., a Joško Kuzmanić 3. travnja 2007. Tek nakon toga počelo je prikupljanje dokaza na temelju naloženih izvidnih mjera.

Svi snimljeni telefonski razgovori i audio i video snimke koje su preslušane i pregledane tijekom glavne rasprave, dakle koje su prevedene kao dokazi, prikupljeni su u vremenu od 4. travnja pa do dana uhićenja optuženika.

Kazneno djelo primanja mita koje je, između ostalih, predmetom ovog postupka i na koje se referiraju žalbe dovršeno je već zahtijevanjem dara ili kakve druge koristi, a kako su svjedoci stupili u kontakt s državnim odvjetnikom tek nakon što je zahtijevano da investitori predaju optuženicima određene iznose novca, dakle nakon što su već ostvareni elementi kaznenog djela iz čl. 347. KZ-a, ne može se prihvatiti tvrdnja žalitelja da su ih pouzdanici tijekom provođenja izvidnih mjera na to poticali.

Pogotovo se ne može prihvatiti tvrdnja opt. Roberta Peše da su rezultati izvidnih mjera nezakoniti dokazi radi toga što iz naloga istražnog suca kojim je određena uporaba pouzdanika ne proizlazi da su pouzdanici upozoreni da ne smiju poduzimati radnje koje predstavljaju poticanje na izvršenje kaznenog djela. U odredbi čl. 182. st. 1. KZ-a u kojoj je propisano što mora sadržavati nalog nije navedeno da on mora sadržavati podatak jesu li pouzdani poučeni da ne smiju poticati potencijalne okrivljenike na izvršenje kaznenih djela. Međutim, ako pouzdanici to učine, što je protivno odredbi čl. 180. st. 5. ZKP, rezultati izvidnih mjera predstavljali bi nezakonite dokaze.

Tvrđnja optuženika Matanovića i Peše da su iskazi pouzdanika Joška Kuzmanića i Mikhaela Moshnogorskyog nezakoniti dokazi jer su iskazivali, ne samo o tijeku provođenja naloženih izvidnih mjera, nego i o tome što su im optuženici priopćili, nisu točni.

Već je naprijed navedeno da je svjedok Moshnogorsky postao pouzdanikom 2. ožujka 2007., a svjedok Kuzmanović 3. travnja 2007. godine, a njihovi kontakti sa opt. Matanovićem datiraju od rujna mjeseca 2006. godine, kao što to tvrdi Kuzmanić (zapisnik o glavnoj raspravi od 27. studenog 2008. – list 8355), a svjedok Moshnogorsky govori o jedanaestom mjesecu 2006. godine (zapisnik o glavnoj raspravi od 10. prosinca 2008. – list 8433). Točno je da su svjedoci iskazivali o svojim saznanjima i postupcima žalitelja do vremena kada su postali pouzdanicima, ali na te ih je okolnost sud bio ovlašten saslušavati i na tim iskazima temeljiti odluku.

Svjedok Moshnogorsky uopće nije govorio o sadržaju razgovora koje je vodio sa žaliteljima nakon što je postao pouzdanik, dok je svjedok Kuzmanović opisao tijek kontakata i iznosio svoje dojmove koje je stekao tijekom razgovora, navodeći npr. „po reakcijama bilo mi je jasno da između Matanovića i Peše postoji dogovor...“ ili „to sam zaključio iz njegove konkludentne radnje...“ ili „Peša se ponašao na način da sam ja zaključio...“.

Iz sadržaja raspravnih zapisnika od 27. i 28. studenog 2008. godine ne proizlazi da je svjedok Kuzmanić bio ispitivan i da je iskazivao o sadržaju razgovora koje je vodio sa optuženicima nakon što je postao pouzdanik, niti je obrana stavljala bilo kakve primjedbe na način njegovog ispitivanja. Obrana je samo, nakon što je i sama temeljito ispitala svjedoke, tvrdila, i to braniteljica II-optuženika, da je iskaz svjedoka neistinit (list 8366 spisa).

Ne može se prihvatiti ni tvrđnja optuženika da je povrijeđeno pravo obrane time što je sud u nekoliko navrata tijekom glavne rasprave odbio zahtjeve obrane da im se omoguće uvidi u 515 CD i 177 komada DVD, koji su snimljeni tijekom provođenja posebnih izvidnih mjera, čime je, po ocjeni žalitelja Matanovića i Peše povrijeđeno jedno od osnovnih prava obrana na pristup dokazima, pri čemu se žalitelj Peša poziva i na odluke Europskog suda za ljudska prava i polemizira s argumentima suda prvog stupnja kojima je u pobijanoj presudi obrazložio odluku kojom je odbio zahtjev obojice žalitelja, ali i svih drugih optuženika koji su to isto predlagali podneskom od 11. prosinca 2008. (list 8474), ali to ne ističu u žalbama.

Ovaj sud, međutim, smatra da je odluka suda prvog stupnja o tome pravilna i na zakonu osnovana.

Nesporno je da je sud na glavnoj raspravi 11. prosinca 2008. (list 8445) prebrojio dostavljene CD i DVD te konstatirao da je uz optužnicu u spis dostavljeno 212 CD i 27 DVD i da se u spisu Kir-Uš-15/07 nalazi još 98 CD koji se odnose na osobe obuhvaćene mjerama, ali koji nisu optuženici u ovom kaznenom postupku. Isto tako je nesporno da je državni odvjetnik u optužnici predložio preslušavanje telefonskih razgovora koji su snimljeni na 18 CD i razgledavanje video snimke sa 23 DVD, a iz naloga vještaka za telekomunikacije, koji se nalazi na listu 8468 spisa, proizlazi da je naređeno vještačenje svih tih snimki, što je vještak i učinio, a transkripti razgovora dostavljeni su strankama. Nesporno je i da su sve te snimke preslušane i pregledane na glavnoj raspravi, da su tome bili nazočni svi optuženici i branitelji, da su postavljali primjedbe koje se odnose na sadržaj transkripata, a ne na snimljene razgovore. Valja reći da transkripti nisu dokazi, već samo pomoćno tehničko sredstvo i na

njima se ne temelji pobijana presuda, već samo na sadržaju razgovora i snimkama susreta, na koje nije bilo primjedaba.

Prema tome, obrana je imala pristup svim dokazima koji su rezultat posebnih izvidnih mjera na koje se poziva optužba, a sud im je omogućio da te dokaze komentiraju nakon što su provedeni na glavnoj raspravi, što su žalitelji i učinili.

U pravu je, stoga, sud prvog stupnja kada navodi da je obrana upoznata sa sadržajem dokaza koji se odnose na ovaj postupak, a da nema pravo uvida u snimljeni materijal koji se ne tiče kaznenih djela i optuženika protiv kojih se vodi postupak u ovom spisu, te osnovano upućuje na odredbu čl. 42. st. 7. ZUSKOK-a gdje je propisano da će se svi podaci prikupljeni izvidnim mjerama uništiti ako se u roku od šest mjeseci nakon prestanka mjera, nije protiv osoba obuhvaćenim mjerama pokrenut kazneni postupak. Upravo primjenjujući ovu odredbu sud je 30. prosinca 2008. vratio istražnom sudu CD s rezultatima posebnih izvidnih mjera koji se odnose na osobu koja nije optužena u ovom ili u drugom postupku (list 8621).

Je li državni odvjetnik, kada je radio selekciju između prikupljenih dokaza putem naloženih izvidnih mjera, eliminirao neke dokaze koji bi išli u korist žaliteljima, kao što se to tvrdi u žalbi opt. Peše, to ne može utjecati na zakonitost vođenja ovog postupka. Prema odredbama ZKP državni odvjetnik predlaže sudu dokaze kojim se utvrđuju odlučne činjenice koje se stavljaju na teret nekoj osobi, pa je time stavljen u poziciju da napravi selekciju između prikupljenih dokaza u predistražnoj fazi i tijekom istrage.

Nije u pravu opt. Peša ni kada tvrdi da je sud počinio bitnu povredu odredaba kaznenog postupka iz čl. 367. st. 1. toč. 9. ZKP time što je iz činjeničnog opisa kaznenog djela iz toč. 1. izreke pobijane presude ispustio tekst „bez provođenja javnog natječaja“.

Ispuštanjem tog teksta po ocjeni ovog suda nije izmijenjen objektivni identitet optužbe, niti je sud temeljio presudu „na činjenicama različitih od onih navedenih u optužbi, a pri tome su te činjenice nepovoljnije za II-okrivljenika“, kao što se tvrdi u njegovoj žalbi. Ova intervencija suda predstavlja tek neznatnu izmjenu činjeničnog opisa iz kojega su ispuštene samo one činjenične tvrdnje koje sud smatra nedokazanim, ali iz svih drugih činjenica koje je sud prihvatio nedvojbeno proizlaze elementi upravo onog kaznenog djela koji je državni odvjetnik stavio žalitelju na teret.

Pobijajući presudu zbog bitne povrede odredaba kaznenog postupka iz čl. 367. st. 1. toč. 11. ZKP opt. Robert Peša tvrdi da je izreka presude nerazumljiva, jer su inkriminirane radnje neprecizno i općenito formulirane, a o poduzimanju radnji u cilju ubrzavanja postupka u Fondu u obrazloženju presude „nema niti riječi“, jer presuda ne sadrži razloge ni o drugim odlučnim činjenicama, jer je izreka presude unutar sebe proturječna i jer postoji znatna proturječnost u pogledu odlučnih činjenica između onoga što se u presudi navodi kao sadržaj isprava i samih tih isprava.

Svi ovi prigovori, po ocjeni ovog suda, nisu osnovani.

Ne može se prihvatiti tvrdnja žalitelja da je izreka presude pod toč. I., u dijelu koji se odnosi na tog optuženika nejasna. Činjenične tvrdnje koje mu se stavljaju na teret sadrže sve

elemente kaznenog djela iz čl. 347. st. 1. KZ i te su radnje dovoljno precizne, pa dozvoljavaju pravni zaključak koji je u izreci izveo sud prvog stupnja.

Isto tako nije točna tvrdnja da sud nije obrazložio je li utvrdio da je žalitelj poduzimao radnje radi ubrzavanja postupka vezanog za osnivanje prava građenja na nekretninama „Ciglane Nin“.

Na str. 140 presude sud navodi da je „očigledno“ da su radnje opt. Matanovića i žalitelja „bile usmjerene na otklanjanje zapreke negativnog mišljenja Ministarstva zaštite okoliša“ nakon čega se na str. 141 navode dokazi iz kojih to proizlazi, a na str. 142 sud se poziva na iskaz opt. Peše da se „na predmetu dva mjeseca nije ništa radilo“ pa zatim se nabrajaju radnje koje žalitelj poduzima od 2. svibnja 2007. godine pa nadalje da bi ubrzao taj postupak.

Potrebno je reći da se o bitnoj povredi odredaba kaznenog postupka iz čl. 367. st. 1. toč. 11. ZKP radi samo onda kada presuda ne sadrži razloge o odlučnim činjenicama koje se odnose na elemente kaznenog djela, kaznenu odgovornost počinitelja i odabir kaznene sankcije. Stoga se ne može prihvatiti tvrdnja žalitelja da je ta povreda počinjena time što je sud njemu, u izreci presude, u izrečenu kaznu uračunao vrijeme provedeno u pritvoru, a tu svoju odluku nije obrazložio. Da se ne radi o bitnom sastojku presude proizlazi i iz okolnosti da je u čl. 158. ZKP propisano da, u slučaju kada je u pravomoćnoj presudi sud propustio uračunati u izrečenu kaznu vrijeme provedeno u pritvoru, to može učiniti predsjednik vijeća posebnim rješenjem.

Ovo je ujedno odgovor i na žalbeni prigovor opt. Igora Petlevskog, koji u istom takvom propustu u odnosu na dio presude koji se odnosi na njega, nalazi bitnu povredu odredaba kaznenog postupka iz čl. 367. st. 1. toč. 11. ZKP.

Okolnost što sud u presudi nije spomenuo neke dokaze koje je proveo, pa ih zatim nije niti ocjenjivao, također ne predstavlja bitnu povredu na koju se žalitelj poziva. Taj propust može biti relevantan samo kod ocjene činjeničnog stanja, ako je zbog toga činjenično stanje pogrešno utvrđeno.

Isto tako i obrazloženje žalbe koje se odnosi na prigovor da postoji znatno proturječje u pogledu odlučnih činjenica između onoga što se u presudi ne navodi kao sadržaj isprava i samih tih isprava, što se zatim analizira na nekoliko stranica žalbe, u biti predstavlja prigovore utvrđenom činjeničnom stanju. Toga je svjestan i žalitelj koji na str. 15 žalbe navodi da će ti nedostaci „biti obrazloženi zajedno sa žalbom zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja“.

Što se pak tiče tvrdnje opt. Peše da je izreka presude unutar sebe proturječna, jer je sud izrekom osudio optuženika na kaznu zatvora, a zatim naveo da se „temeljem čl. 63. KZ-a II-okrivljeniku u utvrđenu kaznu uračunava...“ točno je da je sud to u izreci napisao, ali je evidentno da se radi o očiglednoj pogrešci u pisanju koja uopće ne dovodi u pitanje jasnoću odluke suda prvog stupnja o tome.

Nije točna ni tvrdnja opt. Asje Piplović da presuda u dijelu koji se na nju odnosi ne sadrži razloge o odlučnim činjenicama u čemu nalazi bitnu povredu odredaba kaznenog

postupka iz čl. 367. st. 1. toč. 11. ZKP. Iz obrazloženja tog dijela žalbe proizlazi da žaliteljica smatra da obrazloženje koje je navedeno, a koje se sastoji samo u tvrdnji da se radi o „maksimalnom stupnju krivnje“ nije dostatno.

Točno je također da sud izriječom nije naveo u čemu bi se sastojala neimovinska korist pribavljena kaznenim djelom koje se njoj stavlja na teret, ali iz obrazloženja na str. 158-161 potpuno je jasno da se ta neimovinska korist sastoji u pogodovanju žaliteljici da kao opunomoćenica stranke uspije u postupku javnog natječaja.

Iz istih razloga nije niti osnovana žalba Mladena Jandričeka u dijelu u kojemu iznosi ove iste tvrdnje i u njima nalazi bitnu povredu odredaba kaznenog postupka iz čl. 367. st. 1. toč. 11. ZKP.

Ne može se prihvatiti niti tvrdnja te žaliteljice da je zapisnik o pretrazi vozila Passat od 16. lipnja 2007., što se nalazi na listu 1144 spisa nezakonit dokaz, jer da je pretraga izvršena na vozilu koje je vlasništvo Odvjetničkog ureda, pa je morala biti poduzeta u skladu s odredbom čl. 17. Zakona o odvjetništvu, uz nazočnost suca, predstavnika Komore i Odvjetničkog zbora. Taj je prigovor žaliteljice iznosila već tijekom prvostupanjskog postupka i sud je prvog stupnja osnovano ocijenio da se prigovor ne može prihvatiti i o tome je naveo razloge na str. 31 presude, koje u cijelosti prihvaća ovaj sud. Uz sve što je na tom mjestu navedeno, valja reći da se odredba čl. 17. Zakona o odvjetništvu, na koju se žaliteljica poziva, odnosi samo na pretragu osobe odvjetnika i poslovnog prostora odvjetničkog ureda, a ne i na automobile kojima se služe druge osobe, bez obzira što su vlasništvo odvjetničkog ureda, jer se u takvoj situaciji ne mogu smatrati djelom prostora odvjetničkog ureda.

Već je ranije odgovoreno na prigovore opt. Juraja Parazajdera da su rezultati izvidnih mjera nezakoniti dokazi radi toga što nalazi istražnog suca ne sadrže bitne okolnosti koje su propisane zakonom i što su izdani temeljem odredaba ZKP, a ne odredbama ZUSKOK-a.

Osim ovih prigovora obrazlažući tvrdnju da se radi o nezakonitim dokazima optuženik navodi da u odnosu na njega nisu bile izložene posebne izvidne mjere, pa da se kao dokazi ne mogu koristiti snimljeni razgovori temeljem naloga istražnog suca koji se odnosi na opt. Josipa Matanovića. Taj je prigovor optuženik iznosio i tijekom glavne rasprave i sud ga je osnovano odbio utvrdivši da su izvidne mjere bile naložene u odnosu na opt. Josipa Matanovića i provođene u skladu sa zakonom, a da je žalitelj ušao svojom kriminalnom aktivnosti u ostvarenje obilježja kaznenih djela radi kojeg su mjere i određene protiv opt. Matanovića pa se i podaci koji su na taj način prikupljeni mogu koristiti kao dokaz u kaznenom postupku što je općeprihvaćen stav i sudske prakse i teorije.

NA ŽALBE OPTUŽENIKA ZBOG POGREŠNO I NEPOTPUNO UTVRĐENOG ČINJENIČNOG STANJA

I. Na žalbe opt. Josipa Matanovića, Roberta Peše i Juraja Parazajdera u odnosu na kazneno djela pod toč. 1., 5. i 8. izreke.

Nije u pravu opt. Matanović kada tvrdi da je činjenično stanje u odnosu na kazneno djelo iz čl. 347. st. 1. KZ, za koje je proglašen krivim pod toč. 1. i 5. izreke, te za kazneno

djelo iz čl. 337. st. 4. KZ, za koje je proglašen krivim pod toč. 5. izreke, pogrešno i nepotpuno utvrđeno, a nije u pravu ni opt. Juraj Parazajder, kada tvrdi da se odluka o njegovoj odgovornosti za kaznena djela pod toč. 1. i 8. izreke također temelji na pogrešno utvrđenom činjeničnom stanju.

U okviru ove žalbene osnove opt. Matanović prvenstveno tvrdi da je sud prvog stupnja iz utvrđenih činjenica izveo pogrešan zaključak da je on imao svojstvo službene osobe kada je poduzimao radnje za koje ga je proglasio krivim, te da je pogrešan zaključak suda da kazneno djelo za koje je proglašen krivim pod toč. 1. i 5. nisu posljedica poticanja od strane pouzdanika Kuzmanića, što je, također, isticao i u dijelu žalbe kojom je pobijao presudu zbog bitne povrede odredaba kaznenog postupka iz čl. 367. st. 2. ZKP, a ti su prigovori ocijenjeni u prethodnom dijelu ove odluke, pa nije potrebno razloge ponavljati.

Naime, kako je već ranije rečeno da su pouzdanici Moshnogorskyi i Kuzmanić stupili u kontakt sa USKOK-om tek nakon što je žalitelj tražio novac, a već je time ostvario elemente kaznenog djela iz čl. 347. st. 1. KZ. Svi kasniji kontakti njega i pouzdanika u kojima se, između ostalog, dogovaraju pojedinosti o predaji novca, a detalji tih razgovora citiraju se u žalbi, ne mogu se u takvoj situaciji smatrati poticanjem, jer se poticanjem smatraju samo one radnje neke osobe kojom se utječe na drugog da donese odluku o počinjenju kaznenog djela. Ako je ta druga osoba već donijela odluku o izvršenju djela, ili ga je, kao u konkretnom slučaju, već i izvršila jednom od mogućih u zakonu propisanih radnji počinjenja, poticanje po prirodi stvari više nije moguće.

Što se tiče prvog naprijed navedenog žalbenog prigovora on predstavlja klasičan prigovor pogrešne primjene kaznenog prava. Opt. Matanović ga i ponavlja u dijelu žalbe pod naslovom Povreda kaznenog zakona, a kako te iste prigovore ističu i optuženici Robert Peša i Igor Petlevski u okviru žalbene osnove povrede kaznenog zakona, o njima će biti riječi nešto kasnije.

Tvrdeći da su zaključci suda o njegovoj odgovornosti za kazneno djelo primanja mita pogrešni žalitelj Matanović relativizira sadržaj snimljenih razgovora tijekom kontakta sa pouzdanicima i za vrijeme vođenja telefonskih razgovora tvrdeći da se radi o „pustoj kombinatorici“ kod nesporne činjenice da je žalitelj svjestan da Hrvatski fond za privatizaciju ne može odlučivati o prodaji zemljišta na „Ciglanama Nin“ dokle god Ministarstvo zaštite okoliša smatra da je zasnivanje prava građenja na tom području preuranjeno pa da stoga on osobno nije niti mogao na bilo koji način ubrzati taj postupak radi čega ide na osnivanje javnobilježničkog pologa po sistemu APP postupka, što znači „ako prođe, prođe“.

Pri tim tvrdnjama žalitelj potpuno ispušta iz vida da je tijekom postupka s punom izvjesnošću utvrđeno da je on od pouzdanika Kuzmanića u dva navrata preuzeo po 50.000,00 EUR-a i da je uplaćen polog kod javne bilježnice Željke Moslavac u iznosu od 150.000,00 EUR-a. Taj sav novac pronađen je pretragom stana optuženika i liječničke ordinacije njegove supruge, a preuzet je i od spomenute javne bilježnice u bilježničkom uredu. Usporedbom serijskih brojeva novčani a koje su pronađene i oduzete, utvrđeno je da se radi upravo o novcu koji je pouzdanik Kuzmanić preuzeo u Ravnateljstvu policije, Odjel posebnih kriminalističkih poslova 10. i 20. travnja te 15. lipnja 2007. (list 148-152). Prema tome, ne radi se o nikakvom postupanju u stilu „ako prođe, prođe“, nego o dobro isplaniranom i odlučnom postupanju žalitelja ne samo u odnosu na 100.000,00 EUR-a koje je nesporno primio, nego i u odnosu na

onih 150.000,00 EUR-a obuhvaćenih ugovorom o depozitu, jer je bilo dovoljno da opt. Parazajder prezentira u bilježničkom uredu ugovor o zasnivanju prava građenja ili nekog drugog prava na nekretninama „Ciglane Nin“ u korist tvrtke „Arival“ S.A. iz Luxemburga i da preuzme taj novac koji je, s obzirom na sve druge provedene dokaze, naročito na sadržaj snimljenih razgovora koji se citiraju na str. 135-137 presude, trebao pripasti opt. Matanoviću. U tim razgovorima spominje se ne samo novac koji je trebao biti položen, a zatim i bio položen u depozit, već i dio tražene svote koja je predstavljala postotak od vrijednosti ukupne investicije strane tvrtke u turizam na području Nina i u hotele Živogošće d.d. i hotele Podgora d.d.

Pravilno, stoga, sud prvog stupnja zaključuje da obrana optuženika u kojoj je pokušao uvjeriti sud da se iznos od 1.500.000,00 EUR-a, koji se spominje u razgovorima koji su vezani uz nekretnine „Ciglane Nin“, ne odnosi na postotak od buduće investicije koji bi mu trebao pripasti radi usluga koje je obećao učiniti investitoru, već kao naknada za njegov angažman nakon što ga investitor angažira za voditelja tog projekta, nije prihvatljiva. Ne može se prihvatiti niti tvrdnja žalitelja Matanovića da je pogrešan zaključak suda prvog stupnja da je on, tražeći novac, obećao u koristi investitora poduzeti radnje koje ne bi smio izvršiti, već da se radi o radnjama koje „u punoj mjeri spadaju u optuženikove radne dužnosti“, pa se nabrajaju: pribavljanje potrebnih očitovanja nadležnih tijela, vezano uz to telefonski kontakti sa Službom za prostorno uređenje Županije zadarske, u odnosu na kazneno djelo pod toč. 1. izreke, dok se u odnosu na kazneno djelo za koje je proglašen krivim pod toč. 5. izreke ta žalbena teza ne detaljizira. Tim tvrdnjama žalba sugerira da se u odnosu na ova kaznena djela može raditi samo o kaznenom djelu iz čl. 347. st. 2. KZ, a ne o kaznenom djelu iz čl. 347. st. 1. KZ, za koje je optuženik proglašen krivim.

Međutim, pravilno je sud karakter obećanih radnji procijenio u njihovoj ukupnosti i u vezi s osnovnim zadacima koje ima osoba potpredsjednika Fonda, te s pravom zaključuje da je optuženik, kao potpredsjednik Fonda dužan „stvoriti preduvjete poštene tržišne utakmice“, dakle postupati na način da svim učesnicima na javnom natječaju bude omogućeno ravnopravno sudjelovanje i svaka radnja, pa čak i ona koja ulazi u djelokrug njegovih radnih zadataka, a koja se poduzima radi pogodovanja samo nekih od učesnika, predstavlja radnju koju potpredsjednik Fonda ne bi smio obaviti. Radi se, dakle, o radnjama koje optuženik poduzima u skladu sa svojim privatnim interesima, da opravda već dobiveni novac od strane investitora, ili da dobije novac koji je uvjetovan njegovim angažmanom (obećani dar), a na štetu javnih interesa koji su proklamirani u odredbi čl. 49. st. 2. Ustava, zakonima i na temelju kojih obavlja svoju djelatnost Fond kao nositelj javnih ovlaštenja prema odredbi čl. 3. Zakona o Hrvatskom fondu za privatizaciju i odredbama Statuta Fonda.

Pobijajući u tom dijelu presudu žalitelj Parazajder ponavlja obranu da iz sadržaja Ugovora o depozitu nije mogao zaključiti kome je bio namijenjen deponirani iznos od 150.000,00 EUR-a i da se zapravo radi o simuliranom pravnom poslu, jer iz ugovora proizlazi da je depozitar, a to je prema ugovoru žalitelj, dužan za deponenta napraviti poslove koji predstavljaju zaključenje ugovora ili donošenje odluke Hrvatskog fonda za privatizaciju o zasnivanju prava građenja ili nekog drugog pravnog posla na nekretninama „Ciglane Nin“ u korist tvrtke „Areval“ S.A. iz Luxemburga, a nesporno je da to žalitelj nije mogao ni teoretski napraviti.

Ovaj sud smatra da je sud prvog stupnja s pravom ocijenio da je obrana žalitelja neuvjerljiva, jer je u suprotnosti ne samo s iskazom svjedoka Kuzmanića već i sa svim materijalnim dokazima koji su tijekom postupka provedeni, kao što je navedeno na str. 147 i 148 presude. Naime, nesporno je da je žalitelj dobro poznao opt. Matanovića i da je znao gdje on radi i na kojem radnom mjestu. Da se radi o osobama koje su bliske vidljivo je i iz činjenice da ga je Matanović pozvao da mu pokaže novi auto, kao što žalitelj navodi u obrani, pa kada je na traženje opt. Matanovića sa svjedokom Kuzmanićem zaključio ugovor o depozitu 16. 4. 2007. (list 207) koji je bio osnova za predaju u plog kod bilježnice 150.000,00 EUR-a i u kojemu je navedeno da će se taj iznos isplatiti depozitaru, a to je žalitelj, pod uvjetom da predoči ugovor ili odluku Fonda ili Vlade Republike Hrvatske o zasnivanju prava građenja na nekretninama „Ciglane Nin“, onda nema baš nikakve sumnje da je žalitelj bio svjestan da poslove kojima je uvjetovano preuzimanje novca može izvršiti samo optuženik koji je potpredsjednik Fonda i da je novac namijenjen upravo za njega, iako ga je prema izjavi koja se nalazi na zapisniku javnog bilježnika Željke Maroslavac (list 217) može podići žalitelj.

Optuženik Parazajder dugogodišnji je i iskusni odvjetnik koji je nesumnjivo bio svjestan da opt. Matanoviću ne pripada bilo kakvo pravo na naknadu ili na nagradu od stranaka koja bi bila povezana s njegovim radom u Fondu, te da se, stoga, radi o nezakonitim sredstvima koja su položena u javno bilježničkom uredu.

Kod činjenice da je žalitelj poduzeo sve radnje da se iznos od 150.000,00 EUR-a položi kod javnog bilježnika i da je bio u obavezi taj novac, za koji je po stručnom iskustvu znao da predstavlja mito, pod ugovorenim uvjetima podići i predati ga, naravno, opt. Matanoviću, jer je samo s njim bio u kontaktu, pravilno je sud prvog stupnja utvrdio da je time ostvario sve elemente kaznenog djela pomaganja u primanju mita.

Ne može se prihvatiti niti tvrdnja opt. Matanovića da je pogrešno utvrđenje suda da je između njega i opt. Parazajdera postojao bilo kakav dogovor o naplati, bez pravnog osnova, iznosa od 257.000,00 kn na ime navodnih odvjetničkih usluga s ciljem da se taj iznos podijeli, a niti tvrdnja opt. Parazajdera da su inkriminiranim računom fakturirane samo usluge koje će on kao odvjetnik poduzeti u okviru angažmana tvrtke „Badel 1862“. Obrazlažući u tom dijelu žalbe, obojica žalitelja ponavljaju svoje obrane time da opt. Matanović tvrdi da je on samo direktora tvrtke „Badel 1862“ uputio na odvjetnički ured opt. Parazajdera radi sređivanja zemljišno-knjižnog stanja te tvrtke, a da sve ostalo predstavlja njihov međusobni odnos dok opt. Parazajder tvrdi da je od strane navedene tvrtke bio angažiran da nakon dovršenja obnove postupka toj tvrtci sredi zemljišno-knjižno stanje i da su spornim računom naplaćene buduće usluge, dakle da se radi o akontaciji, što je uobičajeni način naplate usluga u odvjetničkom poslovanju.

Ovakve obrane optuženika sud je detaljno analizirao same za sebe i uspoređujući ih s iskazom svjedoka Ante Perkovića, predsjednika Uprave „Badela 1862“ i sadržajem snimljenih razgovora, te osnovano zaključio da su obrane neprihvatljive iz razloga koji su navedeni na str. 172 i 173 presude, što u cijelosti prihvaća i ovaj sud.

Iz snimljenih razgovora koji su preslušani tijekom glavne rasprave proizlazi da je prihvatljiv upravo iskaz svjedoka Perkovića u kojemu svjedok tvrdi da nikada nije kontaktirao sa opt. Parazajderom niti mu je izdana bilo kakva punomoć od strane tvrtke „Badel 1862“, te

da je sve okolnosti vezane uz račun koji je dostavio tvrtci, dogovarao sa opt. Matanovićem. Naime, iz razgovora koji je snimljen 8. 5. 2007. vidljivo je da svjedok naziva žalitelja Matanovića kada je dobio račun na 313.000,00 kn i njemu govori da iznos nije u skladu sa dogovorom, da ga treba ispraviti i neka ga „odnese tip od tvojih ljudi tamo“. Da je svjedok sam angažirao odvjetnika Parazajdera po preporuci žalitelja Matanovića, onda ne bi bilo nikakvog smisla da opt. Matanoviću reklamira račun, već bi po logici stvari to svjedok sredio s odvjetnikom kojega je angažirao.

Kod daljnje činjenice da je nesporno da opt. Parazajder nije zastupao tvrtku „Badel 1862“ tijekom obnove postupka u Hrvatskom fondu za privatizaciju i da mu tvrtka nije izdala bilo kakvu punomoć prema kojoj bi trebao poduzimati radnje za sređivanje zemljišno-knjižnog stanja pravilno je sud prvog stupnja zaključio da je inkriminirani račun fiktivan, a s obzirom na naprijed spomenuti angažman opt. Matanovića oko ispostavljanja računa, osnovano je utvrđeno da je naplaćeni iznos trebalo podijeliti između opt. Matanovića koji je izorganizirao naplatu i opt. Parazajdera koji je to realizirao.

Ova utvrđenja suda prvog stupnja nisu dovedena u sumnju navodima žalbe opt. Parazajdera da je on osnovao u svom odvjetničkom uredu spis u kojemu je prikupljen dio dokumentacije potrebne za sređivanje zemljišno-knjižnog stanja tvrtke, koji je obrana predala u spis predmeta tijekom glavne rasprave. Naime, sud prvog stupnja je vodio o tome računa te osnovano zaključio da se radi „o manevru radi otklanjanja kaznene odgovornosti“ s obzirom da obrana taj spis nije predala na samom početku kaznenog postupka, što bi bilo logično i očekivano, te što ni iz tog spisa ne proizlazi da je žalitelj imao bilo kakve kontakte s odgovornostima osobama u tvrtci, a to ni inače u ovom postupku nije sporno.

Na tako utvrđene činjenice pravilno je sud prvog stupnja primijenio zakon kada je radnje za koje je optuženike Matanovića i Parazajdera proglasio krivim pod toč. 1. izreke presude pravno označio kao kazneno djelo primanja mita iz čl. 347. st. 1. KZ i to opt. Matanovića, a opt. Juraja Parazajdera za pomaganje u izvršenju tog kaznenog djela, dok je radnje za koje ih je proglasio krivim pod toč. 8. pravno označio za opt. Matanovića kao kazneno djelo zloporabe položaja i ovlasti iz čl. 337. st. 4. KZ, a opt. Parazajdera za pomaganje u izvršenju tog kaznenog djela.

U pravu su, međutim, optuženici Josip Matanović i Robert Peša kada tvrde da se odluka o njihovoj odgovornosti i to opt. Matanovića za kazneno djelo davanja mita iz čl. 348. st. 1. KZ, a opt. Peše za kazneno djelo primanja mita, iz čl. 347. st. 1. KZ, za koja su proglašeni krivim pod toč. 1. izreke pobijane presude, temelji na pogrešno utvrđenom činjeničnom stanju.

Opt. Matanović proglašen je krivim da je kazneno djelo iz čl. 348. st. 1. KZ počinio posredovanjem pri podmićivanju službene osobe, a ta je osoba opt. Peša. Posredovanje podrazumijeva uspostavljanje veze između davatelja i primatelja mita, koja može biti fizička ili verbalna, ili prenošenjem poruka, ili prenošenjem predmeta koji predstavlja mito i sl. Uloga posrednika u biti je uloga sudionika, poticatelja ili pomagatelja, koju je zakonodavac inkriminirao kao posebnu radnju izvršenja kaznenog djela iz čl. 348. KZ, ali za njegovu odgovornost vrijede sva pravila koja se primjenjuju prilikom utvrđivanja kaznene odgovornosti spomenutih sudionika. Dakle, o odgovornosti posrednika radit će se samo onda ako on postupa s namjerom koja obuhvaća svijest da poduzetim radnjama utječe na glavnog

počinitelja, koji je u konkretnom slučaju primatelj mita opt. Robert Peša, osim što, naravno, mora biti i svjestan elemenata kaznenog djela u kojemu posreduje.

S pravom žalitelj Peša tvrdi da se iz provedenih dokaza ne može zaključiti da je opt. Matanović na bilo koji način povezoao njega sa pouzdanikom Kuzmanićem, pa da je okolnost što je tijekom telefonskih razgovora koji su vodili opt. Matanović i pouzdanik Kuzmanić 15. 5. 2007., u kojem se spominje iznos od 200.000,00 EUR-a i tvrdi da je novac namijenjen za njega i da je on pristao primiti ga, samo dokaz da je Matanović prikazivao pouzdaniku da se radi o mitu za žalitelja, ali ne i dokaz da je žalitelj to znao i na to pristao. Dapače, žalitelj ističe da je opt. Matanović na razne načine omogućavao Kuzmanića da se s njim sastane, pri čemu se poziva na sadržaj telefonskog razgovora snimljenog 5. 8. 2007., u kojem Matanović uvjerava Kuzmanića da nema potrebe da razgovara sa žaliteljem Pešom, jer se on s njim čuo i da je s njim sve dogovorio. Valja reći da iz razgovora koji su snimljeni 14. 5., u dva navrata 15. 5., 16. 5., 23. 5., 6. 6. i 8. 6. 2007. godine također proizlazi da je opt. Matanović na razne načine odgovarao pouzdanika da se sastane sa žaliteljem, pa žalitelj navodi da se ne može isključiti mogućnost da je Matanović u svojoj pohlepi tražio još novca za sebe, dakle 200.000,00 EUR-a, lažno predočivši svjedoku Kuzmaniću da je to za Pešu, iako to žalitelju nikada nije rekao.

Ponašanje opt. Matanovića u dijelu u kojem je odbijena njegova žalba stvarno ukazuje da se radi o osobi koja ni pred čim ne preza da bi došla do novca. On u svoje kriminalne aktivnosti uvlači kolegu i prijatelja opt. Parazajdera, svoju suprugu, u čiju kancelariju pohranjuje dio novca koji je primio od pouzdanika, te iako je na ime mita primio i osigurao preuzimanje velike svote novca od 250.000,00 EUR-a on istovremeno čini i kazneno djelo iz čl. 337. st. 4. KZ na način opisan pod toč. 8. izreke pobijane presude, da bi se domogao i daljnjih 128.000,00 kn. On je u zgrtanju novca nezajažljiv, pa se iznesena teza u žalbi opt. Peše ne može samo tako odbaciti. Sumnja koja je iznesena da je optuženik u pohlepi za novcem išao za tim da dođe i do ovih 200.000,00 EUR-a zahtijeva da se s posebnom pažnjom analiziraju svi dokazi, naročito svi snimljeni razgovori u kojima se spominje opt. Peša.

Naime, nesporno je da je taj optuženik bio nazočan samo jednom sastanku opt. Matanovića i pouzdanika Kuzmanića i Moshnogorskyog i to 11. 6. 2009. Taj je sastanak trajao jedan sat i 29 minuta, a opt. Peša se pridružio ostalima jedan sat nakon početka sastanka i bio mu nazočan 27 minuta. Za vrijeme njegovog boravka nije bilo riječi o bilo kakvom novcu koji bi trebalo nekom isplatiti, a ponajmanje o tome da je on trebao primiti 200.000,00 EUR-a, kao što to i proizlazi iz snimaka sastanka i nalaza vještaka informatičara (DVD 1/1).

S pravom opt. Peša ističe da je nalogom istražnog suca određeno provođenje posebnih izvidnih mjera, između ostalih i mjere iz čl. 180. st. 1. toč. 1. ZKP i prema njemu i prema opt. Matanoviću i da kroz cijelo vrijeme provođenja mjera nije snimljen niti jedan razgovor iz kojeg bi proizlazilo da je on tražio ili pristao primiti 200.000,00 EUR-a da bi na način koji mu se inkriminira pogodovao strane investitore.

Kada utvrđuje odgovornost optuženika sud se prvog stupnja poziva na iskaz svjedoka Kuzmanića. Međutim, taj svjedok ne tvrdi da mu je bilo poznato da je Peša tražio novac ili da je znao da u tome posreduje opt. Matanović, već govori da je po reakcijama obojice optuženika zaključio da između njih od ranije postoji dogovor o tome, i to po konkludentnim radnjama opt. Peše, koji je klimanjem glave povlađivao opt. Matanoviću. Iskaz takvog

sadržaja, uz sve naprijed navedene okolnosti koje opt. Peša s pravom ističe u svojoj žalbi, nije dovoljan za siguran zaključak koji je izveo sud prvog stupnja i na njemu temeljio presudu u ovom pobijanom dijelu.

Prema tome, ovaj sud smatra da za sada nema dovoljno sigurnih dokaza da je opt. Matanović povezao pouzdanika Kuzmanića i opt. Pešu na bilo koji način s ciljem da Kuzmanić da, a opt. Peša primi mito, a niti dokaza da je opt. Peša zahtijevao predaju 200.000,00 EUR-a ili prihvatio obećanje da će mu taj novac biti predan, pa je radi toga valjalo prihvatiti žalbe obojice optuženika i u tom dijelu ukinuti pobijanu presudu.

Na žalbe opt. Igora Petlevskog, Asje Piplović i Mladena Jandričeka u odnosu na kazneno djelo pod toč. 4. izreke

U pravu su optuženici Igor Petlevski, Asja Piplović i Mladen Jandriček kada tvrde da se odluka suda prvog stupnja o njihovoj kaznenoj odgovornosti za kaznena djela za koja su proglašeni krivim pod toč. 4. izreke temelji na pogrešno utvrđenom činjeničnom stanju.

U tom dijelu presude opt. Petlevski je proglašen krivim zbog kaznenih djela iz čl. 337. st. 1. KZ i 295. st. 2. KZ, dok su Asja Piplović i Mladen Jandriček proglašeni krivima zbog poticanja opt. Petlevskog na izvršenje tih kaznenih djela, a kako su prema odredbi čl. 37. KZ poticatelj kaznenih djela za koja pokušaj nije kažnjiv, a takvo je kazneno djelo iz čl. 337. st. 1. KZ kazneno odgovorni samo ako je poticani djelo počinio najprije će se ocijeniti osnovanost žalbe opt. Igora Petlevskog u odnosu na to kazneno djelo, a tek nakon toga osnovanost njegove žalbe i žalbi ostalih optuženika u odnosu na kazneno djelo iz čl. 295. st. 1. KZ za koje, prema zapriječenoj kazni postoji odgovornost i za pokušaj pa stoga prema odredbi čl. 37. st. 2. KZ i odgovornost poticatelja i u slučaju ako kazneno djelo ne bude ni pokušano.

Osnovano opt. Petlevski tvrdi da je sud iz pravilno utvrđenih činjenica izveo pogrešan zaključak o njegovoj odgovornosti za kazneno djelo iz čl. 337. st. 1. KZ.

Sud u presudi navodi da tvrtka „TIM 90“ nije mogla ponuditi najvišu cijenu na javnom natječaju zahvaljujući informacijama koje su optuženici Asja Piplović i Mladen Jandriček navodno dobili od njega, o broju otkupljenih ponudbenih dokumentacija i o otkupiteljima, jer stranke koje su otkupile tu dokumentaciju nisu formalno i ponuditelji. Ponuditelji postaju tek podnošenjem ponuda, a nesporno je utvrđeno da su sve ponude podnesene 11. 4. 2007., kao zadnjeg dana za dostavu ponuda i to iza 13,00 sati, a sve su te ponude bile pod kontrolom do trenutka njihovog istovremenog otvaranja. Iz toga sud zaključuje da nema dokaza da bi opt. Asja Piplović iz podataka kojima je raspolagala mogla znati ili ocijeniti kolike će cijene nuditi drugi ponuditelji, što proizlazi i iz činjenice da je ponuda tvrtke „TIM 90“ čak za 3.000.000,00 kn veća od druge najpovoljnije ponude. No i pored toga sud zaključuje da je stranka opt. Piplović stavljena u povoljniji položaj od ostalih, jer je ponudbenom dokumentacijom raspolagala prije nego što ju je otkupila i što je raspolagala podacima o broju otkupitelja, dakle, potencijalnih učesnika javnog natjecanja.

Ako podaci o broju otkupljenih ponudbenih dokumentacija i identitetu otkupitelja nisu omogućavali Asji Piplović da dostavi najpovoljniju ponudu i tako uspije na javnom natječaju,

okolnost što je mogla početi izrađivati ponudu prije nego što je otkupila ponudbenu dokumentaciju, kod nesporne činjenice da se sve pristigle ponude otvaraju istovremeno, ne predstavlja takvu prednost koja bi se mogla smatrati neimovinskom koristi u smislu čl. 337. st. 1. KZ, kao što s pravom tvrdi žalitelj, navodeći da mu nije jasno u čemu bi se ta korist sastojala.

U izreci presude sud utvrđuje da je žalitelj Petlevski predao opt. Asji Piplović ponudbenu dokumentaciju prije nego ju je otkupila i da je tako postupao u namjeri da njezinoj stranci osigura pobjedu na natječaju u čemu se sastoji neimovinska korist. Međutim, kako je sud utvrdio da raspolaganje ponudbenom dokumentacijom prije njenog otkupa, pa čak ni raspolaganje podacima o identitetu pravnih i fizičkih osoba koje su otkupile tu dokumentaciju nije omogućavalo opt. Piplović da ocijeni s kojom visinom ponude, a koja bi istovremeno bila povoljna i za njenu stranku, može pobijediti na natječaju, a upravo visina ponuda je jedan od glavnih elemenata za ocjenu tko je uspio na natječaju, nejasno je ovom sudu u čemu drugom bi se mogla sastojati ta neimovinska korist, odnosno u čemu je pogodovana stranka opt. Asje Piplović.

Ocijenjeno je da je u ovom dijelu osnovana žalba opt. Igora Petlevskog jer se, za sada, ne može prihvatiti utvrđenje suda da je on počinio elemente kaznenog djela iz čl. 337. st. 1. KZ, radi čega je u tom dijelu valjalo ukinuti presudu suda prvog stupnja, a kako odgovornost poticatelja Asje Piplović i Mladena Jandričeka za to kazneno djelo postoji samo ako je glavni izvršitelj djelo počinio, presuda je ukinuta i u odnosu na te optuženike, pri čemu nema potrebe ni ulaziti njihove žalbene prigovore.

Po ocjeni ovoga suda ne može se, za sada, prihvatiti ni zaključak suda prvog stupnja da je opt. Igor Petlevski, potaknut od strane preostalih dvoje optuženika, počinio kazneno djelo iz čl. 295. st. 1. KZ.

Svo troje žalitelja tvrde da je sud prvog stupnja pogrešno zaključio da podaci koje sadrži ponudbena dokumentacija, kao i podaci o identitetu pravnih ili fizičkih osoba koje su je otkupile, predstavljaju poslovnu tajnu, jer je vodio računa samo o odredbi čl. 3. Pravilnika o poslovnoj tajni, koji propisuje da se poslovnom tajnom, između ostalog, smatraju svi podaci i dokumenti vezani za provođenje javne dražbe ili licitacije, a zanemario je odredbu čl. 4. istog Pravilnika u kojemu je propisano da se na svakom dokumentu ili pisanom podatku koji se smatra poslovnom tajnom mora staviti u desnom uglu oznaka „povjerljivo“.

Žalitelji tvrde da se ponudbena dokumentacija po prirodi stvari ne može tretirati dokumentacijom koja sadrži poslovnu tajnu jer se radi o uobičajenom obrascu u koji se unose podaci o nekretninama koje su predmet prodaje ili zakupa, početnoj cijeni, uputama koje podatke treba sadržavati ponuda i u kojem roku se mora dostaviti, kao što to proizlazi iz obrazaca što se nalaze na listu 1375 - 1389 spisa, a što se vrlo detaljno elaborira u žalbi opt. Petlevskog.

U Zakonu o zaštiti tajnosti podataka ("Narodne novine", broj 108/96) i to u čl. 4. propisano je da svi dokumenti koji sadrže tajne podatke koji predstavljaju državnu, vojnu, službenu, poslovnu ili profesionalnu tajnu, trebaju na vidljivom mjestu imati takvu oznaku sa naznakom stupnja tajnosti, a u čl. 19. istog Zakona propisano je što se smatra poslovnom

tajnom te se određuje da su to podaci zbog čijeg bi priopćavanja neovlaštenoj osobi mogle nastupiti štetne posljedice za gospodarske interese pravne osobe o čijim se podacima radi.

Nesporno je da na konkretnoj ponudbenoj dokumentaciji nigdje nema oznaku da ona predstavlja poslovnu tajnu, pa ju svaka osoba koja ju je otkupila može pokazati zainteresiranim drugim osobama, koje ju još nisu otkupile, a da pri tom ne čini kazneno djelo iz čl. 295. st. 1. KZ.

Određeni podaci ili jesu ili nisu poslovna tajna. Nabitno je stoga iznosi li takve podatke osoba koja je do podataka došla kao uposlenik neke tvrtke o čijoj se poslovnoj tajni radi ili bilo koja druga osoba, koja je do tih podataka došla, a svjesna je da se radi o poslovnoj tajni. Ako podaci iz ponudbene dokumentacije nisu poslovna tajna za osobe koje su je otkupile, jer na dokumentaciji na tome nema nikakve oznake, ne može se prihvatiti ocjena suda da oni predstavljaju poslovnu tajnu kada ih iznose odgovorne osobe te iste tvrtke.

S pravom žalitelj Petlevski navodi da su općepoznate situacije kod prodaje dionica medijskih zanimljivih hotelsko-ugostiteljskih društava kada se informacije o potencijalnim ponuditeljima mogu pročitati u tisku u vrijeme trajanja javnog natječaja, a prije otvaranja ponuda i nikada nitko to nije tretirao odavanjem poslovne tajne.

Kod nesporne činjenice da otkup ponudbene dokumentacije ne obavezuje otkupitelja da učestvuje u natječaju, već mu samo omogućuje da ocijeni je li mu ponuda, koju ta dokumentacija sadrži, odgovara ili ne, o čemu i ovisi ocjena hoće li se prijaviti na natječaj, nejasno je zbog čega sud smatra da uplatnice o otkupu te dokumentacije predstavljaju poslovnu tajnu. Obrazloženje suda o tome svodi se samo na pozivanje na odredbu čl. 3. Pravilnika o poslovnoj tajni koji za ocjenu prirode tih dokumenata nije dovoljan, kao što je već naprijed navedeno u ovoj odluci.

Ocjenjuje se, stoga, da su u pravu žalitelji Igor Petlevski, Asja Piplović i Mladen Jandriček kada dovode u sumnju utvrđenje suda o tome da su ponudbena dokumentacija i uplatnice o njenom otkupu poslovna tajna Fonda, pa se, za sada, i po ocjeni ovog suda ne može prihvatiti utvrđenje suda prvog stupnja da je opt. Igor Petlevski radnjama koje su opisane pod toč. 4. izreke presude počinio i kazneno djelo iz čl. 295. st. 1. KZ, a ni zaključak da su ga na izvršenje tih radnji potakli optuženici Asja Piplović i Mladen Jandriček. Radi toga su prihvaćene njihove žalbe, te je i u tom dijelu ukinuta presuda suda prvog stupnja.

Na žalbe optuženika Josipa Matanovića, Roberta Peše i Igora Petlevskog zbog povrede kaznenog zakona

U pravu su žalitelji kada tvrde da je sud prvog stupnja povrijedio zakon kada je ocijenio da su radnje, za koje ih je proglasio krivim, poduzeli kao službene osobe, pa su i radnje koje su proistekle iz takve njihove funkcije službene radnje.

Iako je presuda u osuđujućem dijelu za optuženike Roberta Pešu i Igora Petlevskog ukinuta, pa je postojanje povrede zakona u ovom trenutku za njih irelevantno, ona će biti od značaja u ponovnom postupku, pa se u tom kontekstu ovdje i spominju njihove žalbe.

Točna je tvrdnja žalitelja da potpredsjednik Hrvatskog fonda za privatizaciju, a ni ostale odgovorne osobe u Fondu nemaju prema odredbi čl. 89. st. 3. KZ svojstvo službene osobe, jer nisu ni izabrani ili imenovani državni dužnosnici u predstavničkim tijelima, niti obavljaju službene poslove u tijelima koja su navedena u tom propisu.

Prema odredbi čl. 2. Zakona o Hrvatskom fondu za privatizaciju kao i Statutu Hrvatskog fonda za privatizaciju, Fond ima svojstvo pravne osobe s pravima i obvezama koje su određene Zakonom, koje obavlja samostalno. Prema tome, iako je Fond nositelj javnih ovlaštenja, on nema svojstvo koje imaju tijela navedena u čl. 89. st. 3. KZ, pa ni osobe na rukovodnim funkcijama u njemu nemaju svojstvo službene osobe, niti obavljaju službene radnje, kao što se s pravom ističe u žalbama.

Prema odredbi čl. 89. st. 6. KZ fondovi su pravne osobe i uposlenici koji u njima obavljaju određeni krug poslova iz područja njihovog djelovanja imaju svojstvo odgovornih osoba, kao što je to navedeno u čl. 89. st. 7. KZ.

S obzirom na naprijed navedeno, kada je sud prvog stupnja, nakon što je utvrdio u kojem su svojstvima i koje radnje optuženici poduzeli, u pravnom opisu djela naveo da su postupali kao službene osobe, što zatim ponavlja u obrazloženju presude pogrešno je primijenio zakon, ali se ta pogreška nije reflektirala na pravnu oznaku djela, jer kazneno djelo iz čl. 347. st. 1. KZ i 337. st. 4. KZ čine i službene i odgovorne osobe ako poduzimaju radnje za koje je sud opt. Matanovića proglasio krivim pod toč. 1., 5. i 8. izreke pobijane presude, opt. Pešu pod toč. 1., a opt. Petlevskog pod toč. 4. izreke.

Nije prihvatljiva niti tvrdnja opt. Josipa Matanovića da je sud na njegovu štetu povrijedio zakon time što ga je za radnje koje su opisane pod toč. 1. i 5. izreke presude proglasio krivim zbog dvaju kaznenih djela primanja mita iz čl. 347. st. 1. ZKP, iako se radi o jednom produljenom kaznenom djelu primanja mita.

Žalitelj pogrešno smatra da okolnost što su djela počinjena u relativnom kratkom vremenskom razdoblju, djelo pod toč. 1. u vremenu od 3. travnja do 15. lipnja 2007., a djelo pod toč. 5. 30. svibnja 2007. i da ih je optuženik učinio u istom svojstvu, kao potpredsjednik Fonda, predstavljaju takve sjedinjujuće elemente koji se mogu supsunirati pod odredbu čl. 61. KZ koja se odnosi na pravnu figuru produljenog kaznenog djela.

Kad bi se moglo uzeti da više istih ili istovrsnih radnji u pravnom smislu predstavljaju jedinstvo koje zakon traži da bi se tretiralo produljenim kaznenim djelom, a ne kaznenim djelima u realnom stjecaju, uz okolnosti koje se ističu u žalbi optuženika potrebno je da postoje i druge stvarne okolnosti, koje te radnje povezuju tako da čine jedinstvenu cjelinu.

U konkretnom slučaju točno je da je žalitelj postupao u istom svojstvu i kroz navedeno razdoblje. Međutim, nesporno je da je mito zahtijevao i primio u potpuno različitim predmetima o kojima se odlučivalo u Fondu i od različitih investitora. Kazneno djelo opisano pod toč. 1. optuženik je poduzeo na štetu Holding fonda „Areval“ iz Luxemburga, koji je bio zainteresiran za ulaganje u turizam na području Nina, dok je djelo pod toč. 5. počinjeno na štetu ruskih investitora koji su željeli ulagati u hotele Živogošće i Podgora. Nadalje, visina mita, osim iznosa koji je optuženik odmah preuzeo i koji mu je osiguran pologom u

javnobilježničkom uredu, optuženik je vezao za vrijednost svake pojedine investicije, koja se znatno razlikovala. U prvom slučaju predmet interesa investitora bilo je stjecanje prava građenja na zemljištu „Ciglane Nin“, dok je u drugom slučaju bilo stjecanje suvlasništva kupnjom dionica hotela Živogošće i Podgora, pa je žalitelj obećao poduzimati potpuno različite radnje u svakom od ovih slučaja.

Upravo ove okolnosti čine radnje zbog kojih je optuženik proglašen krivim do te mjere različitim da je osnovano sud prvog stupnja utvrdio da se radi o dva kaznena djela primanja mita, a ne o jednom produljenom, kao što to pogrešno smatra žalitelj.

Ocjenjuje se, stoga, da u tom dijelu žalba opt. Matanovića nije osnovana.

Na žalbe optuženika Josipa Matanovića, Juraja Parazajdera te državnog odvjetnika zbog odluke o kazni i sigurnosnim mjerama

Usljed odluke ovog suda kojim je djelomično ukinuta presuda suda prvog stupnja u odnosu na opt. Matanovića ovaj je sud bio dužan odlučiti o kazni tog optuženika za preostala kaznena djela za koja je potvrđena presuda suda prvog stupnja, ali je pri tome vodio računa i o žalbi optuženika zbog odluke o kazni, a ocijenio je i osnovanost žalbe opt. Parazajdera te državnog odvjetnika i zaključio da nisu u pravu optuženici kada tvrde da im je sud, za kaznena djela za koja ih je proglasio krivim, utvrdio prestroge pojedinačne kazne i osudio ih na prestroge jedinstvene, već da je u pravu državni odvjetnik kada pojedinačne kazne koje su utvrđene opt. Matanoviću ocjenjuje preblagima, a time i jedinstvenu kaznu.

Prigovarajući u tom dijelu presudi suda prvog stupnja žalitelj Matanović tvrdi da sud samo općenito nabraja olakotne i otegotne okolnosti, ne obrazlažući na koji način one utječu na odabir kaznene sankcije, pri čemu kao otegotne okolnosti kod kaznenog djela iz čl. 347. KZ cijeni i one okolnosti koje su dio bića kaznenog djela kada naglašava da je kao otegotne okolnosti uzeo da se optuženik u izvršenju kaznenih djela rukovodio „isključivo osobnim interesima i koristoljubljem“, a da je, s druge strane, podcijenio olakotne okolnosti „vjerojatno zbog neke bojazni od javnosti“, što je „išlo na štetu ispravne individualizacije kazne“.

Međutim, po ocjeni ovog suda ti su prigovori žalitelja neosnovani, za razliku od tvrdnje državnog odvjetnika da je sud optuženiku utvrdio preblage pojedinačne kazne i osudio ga na preblagu jedinstvenu kaznu.

Prije svega valja reći optuženiku da sud prvog stupnja nije kod odabira kazne cijenio kao otegotne okolnosti one koje su dio bića kaznenog djela. Kada govori da se žalitelj pri izvršenju djela rukovodio „isključivo osobnim interesima i koristoljubljem“, sud govori o motivima kojima se optuženik rukovodio prilikom izvršenja kaznenog djela, a prema odredbi čl. 56. st. 1. KZ sud je dužan prilikom odabira mjere kazne voditi računa o pobudama iz kojih je djelo počinjeno.

Nije točna tvrdnja žalitelja da su osobni interesi i koristoljublje uvijek jedini poticajni faktor za izvršenje kaznenog djela primanja mita i drugih kaznenih djela kojima se pribavlja

imovinska korist. Često se ta djela čine zbog teških materijalnih, zdravstvenih ili sličnih problema počinitelja ili članova njegove obitelji. No u ovom slučaju u pravu je sud prvog stupnja kada navodi da su pobude optuženika bile isključivo zgrtanje velike količine novca. Naime, optuženik je radio na dobro plaćenom radnom mjestu. Supruga mu je liječnica sa privatnom ordinacijom. On je suvlasnik dvaju stanova, otac je odraslog, samostalnog djeteta. Radi se, dakle, o osobi koja je imala dovoljno sredstava za solidan život i zadovoljavanje potreba koje imaju osobe iz kruga kojemu je po svom obrazovanju i društvenom statusu optuženik pripadao.

Međutim, on i pored toga, pokrenut zapravo nevjerojatnom pohlepom, čini kaznena djela primanja mita i zlouporabe položaja i ovlasti. Prije svega, on uzima velike novčane iznose, a traži još veće, milijunske iznose, u vidu postotaka od investicija koje će osigurati stranim investitorima. Vrlo je uporan u uvjeravanju predstavnika investitora da je njegov angažman presudan za pozitivno rješavanje zahtjeva, pa da, stoga, zaslužuje sav traženi novac, što se zaključuje iz velikog broja kontakata koje je imao s pouzdanicima. Iz telefonskih razgovora koji su snimljeni i preslušani na glavnoj raspravi proizlazi da je on sa svjedokom Kuzmanićem u travnju 16 puta kontaktirao, u svibnju 44 puta, a u lipnju, do dana lišenja slobode 16. lipnja – 21 put.

Vrhunac njegove pohlepe ogleda se u izvršenju kaznenog djela iz čl. 337. st. 4. KZ. Naime, nakon što je 11. travnja 2007. od pouzdanika preuzeo 50.000,00 EUR-a i osigurao preuzimanje iznosa od 150.000,00 EUR-a time što je taj novac položen u bilježnički ured 24. travnja 2007., on poduzima radnje za koje je proglašen krivim pod toč. 8. izreke presude, da bi uz sav dobiveni novac dobio još i 128.500,00 kn.

S pravom državni odvjetnik tvrdi da ove okolnosti nisu našle potrebnog odraza prilikom utvrđivanja pojedinačnih kazni za kaznena djela za koja je opt. Matanović proglašen krivim pod toč. 5 i 8 izreke pobijane presude. Ovaj sud smatra da su primjerene kazne svim naprijed navedenim okolnostima i to za kazneno djelo iz čl. 347. st. 1. KZ, za koja je proglašen krivim pod toč. 5. izreke presude, kazna zatvora u trajanju od četiri godine, a za kazneno djelo za koje iz čl. 337. st. 4. KZ, za koje je proglašen krivim pod toč. 8. izreke pobijane presude, kazna zatvora u trajanju od tri godine, pa su mu upravo takve kazne ovom presudom i utvrđene. Uzeta mu je kao utvrđena iz pobijane presuda kazna zatvora u trajanju od pet godina za kazneno djelo primanja mita iz čl. 347. st. 1. KZ, za koje je proglašen krivim pod toč. 1. izreke pobijane presude pa je temeljem čl. 60. st. 2. toč. 5. KZ optuženiku izrečena jedinstvena kazna zatvora u trajanju od 11 godina. Prilikom izricanja ove kazne sud je vodio računa o položaju koji je optuženik koristio prilikom izvršenja kaznenih djela i o ukupnoj količini novca koju je pribavio njihovim izvršenjem, a naročito o visini iznosa koji je zahtijevao od investitora i koji je vezao uz vrijednost cijele investicije. Ocjenjuje se da je upravo izrečena jedinstvena kazna svemu tome primjerena, pa da će se njome postići opća svrha kažnjavanja koja je propisana u čl. 6. i 50. KZ.

Temeljem čl. 63. KZ u izrečenu jedinstvenu kaznu optuženiku je uračunato vrijeme provedeno u pritvoru od 16. lipnja 2007. pa nadalje.

Nisu, međutim, u pravu ni državni odvjetnik, a ni opt. Juraj Parazajder kada tvrde da pojedinačne kazne utvrđene tom optuženiku, a i jedinstvena kazna nisu odmjerene u skladu s odredbom čl. 56. st. 2. KZ, pri čemu državni odvjetnik tvrdi da sud nije pravilno vrednovao

utvrđene otegotne okolnosti, a naročito činjenicu da je optuženik djela počinio kao odvjetnik dok opt. Parazajder tvrdi da sud nije dovoljno vodio računa o okolnosti da se on u oba kaznena djela pojavljuje u ulozi pomagača što, prema odredbi čl. 38. KZ, predstavlja razlog da ga se može blaže kazniti primjenom propisa o ublažavanju kazne.

Ovaj sud smatra da je sud prvog stupnja pravilno vrednovao sve okolnosti koje se apostrofiraju u žalbama žalitelja. Upravo vodeći računa o tome da je optuženik počinio oba kaznena djela kao odvjetnik sud mu nije utvrdio kazne primjernom propisa o ublažavanju kazne, iako je oba kaznena djela počinio kao pomagatelj, ali mu je utvrdio pojedinačne kazne tek nešto malo veće od zakonom zapriječenog minimuma za kaznena djela za koje ga je proglasio krivim. Za svako od tih djela utvrdio mu je kazne zatvora od po dvije godine, iako je za kazneno djelo iz čl. 347. st. 1. KZ zapriječena kazna zatvora u trajanju od jedne do osam godina, a za kazneno djelo iz čl. 337.st. 4. KZ kazna zatvora u trajanju od jedne do deset godina pa te kazne nisu prestroge kao što tvrdi optuženik.

Jedinstvena kazna optuženiku je izrečena u skladu sa odredbom čl. 60. st. 2. c) KZ radi čega se ocjenjuje da ni pojedinačne, a ni jedinstvena kazna nisu ni preblage kao što tvrdi državni odvjetnik, a ni prestroge kao što tvrdi optuženik. Pravilno je sud prvog stupnja ocijenio da će se upravo takvim pojedinačnim i jedinstvenom kaznom postići opća svrha kažnjavanja propisana u čl. 6. i 50. KZ.

Usljed odluke pod toč. I. izreke žalba državnog odvjetnika podnesena zbog odluke o kaznama izrečenim optuženicima Robertu Peši, Igoru Petlevskom, Asji Piplović i Mladenu Jandričeku postale su bespredmetne.

Ne može se prihvatiti niti tvrdnja opt. Parazajdera da nije bilo osnova prema njemu primijeniti sigurnosnu mjeru zabrane obavljanja odvjetničkog zvanja, a pogotovo ne u trajanju od tri godine.

Utvrđeno je da je žalitelj počinio kaznena djela za koja je proglašen krivim u obavljanju zvanja odvjetnika, koristeći upravo ovlaštenja koja je imao prema odredbi čl. 3. Zakona o odvjetništvu. Točno je da je njegovim uhićenjem njegov odvjetnički ured prestao djelovati i sve predmete koji su u njemu zatečeni preuzeo je drugi odvjetnik, a nesporno je također da žalitelj do izvršenja ovog kaznenog djela nije bio nikad osuđivan i da je uredno obavljao odvjetničku djelatnost, što se posebno ističe u žalbi. Međutim, kod činjenice da je žalitelj u kratkom vremenskom razdoblju u dva navrata iskoristio okolnost da je odvjetnik i da se radi o osobi koja će i nakon izdržavanja kazne biti radno sposobna, okolnost što je na vlastiti zahtjev brisan iz Imenika odvjetnika ne isključuje mogućnost da će se istim zvanjem baviti nakon izdržavanja kazne, a to bi i po ocjeni ovog suda mogla poticajno djelovati na počinjenje novih kaznenih djela. Tu moguću opasnost sud je prvog stupnja pravilno otklonio primjenom sigurnosne mjere. Trajanje mjere od tri godine nije predugo, kako to smatra žalitelj, već je primjereno stupnju opasnosti koju bi on predstavljao kada bi, nakon izdržavanja kazne, postao odvjetnik.

Na žalbe optuženika Josipa Matanovića i Juraja Parazajdera zbog oduzimanja imovinske koristi

Nije u pravu opt. Matanović kada tvrdi da odluka suda o oduzimanju 250.000,00 EUR-a nije na zakonu osnovano.

Žalitelj pogrešno drži da je prema njemu trebalo primijeniti sigurnosnu mjeru oduzimanja predmeta, iz čl. 80. KZ, jer privremeno oduzeti novac u spomenutom iznosu predstavlja simulirani potkupninu. Kada je sud taj iznos tretirao kao imovinsku korist i presudom odredio da će se po toj osnovi oduzeti izložio ga je opasnosti da se taj iznos naplati i iz njegove imovine, iako je već oduzet i vraćen tijelu koje mu je pripadao.

Gotov novac koji predstavlja dobit ostvarenu kaznenim djelom predstavlja ostvarenu imovinsku korist i može se oduzeti samo na temelju odredbe čl. 82. KZ bez obzira što je od počinitelja djela privremeno oduzet u pronađenim novčanicama koje su u potvrdi o privremenom oduzimanju predmeta popisane. Time što je novac koji predstavlja imovinsku korist pronađen, nije promijenjena njegova priroda i nije prestao biti imovinska korist.

O predmetu kao produktu kaznenog djela u smislu odredbe čl. 80. st. 1. KZ radi se samo u slučaju kada bez počinjenja kaznenog djela ti predmeti ne bi postojali, kao npr. kod kaznenih djela krivotvorenja isprave ili službene isprave iz čl. 311. i 312. KZ, krivotvorenja novca iz čl. 274. KZ ili nedozvoljene proizvodnje iz čl. 296. KZ i sl. U tim slučajevima krivotvoreni predmeti nisu ranije postojali, dok je u konkretnom slučaju novac koji se spominje u presudi postojao i on je predstavljao imovinsku korist. Osim toga, u izreci presude navedeno je da se žalitelju oduzima imovinska korist ostvarena kaznenim djelom u iznosu od 250.000,00 EUR-a, ali se ne tvrdi da ju je on dužan platiti što bi moglo dovesti do dvojbe koju u žalbi spominje optuženik.

Što se tiče tvrdnje obojice žalitelja da nije bilo osnova oduzeti im na ime imovinske koristi iznose od po 128.500,00 kn, ona je vezana uz prigovore optuženika da je činjenično stanje u odnosu na kazneno djelo pod toč. 8. izreke pogrešno utvrđeno, pri čemu opt. Parazajder tvrdi da je spornim računom od 257.000,00 kn naplatio doduše unaprijed troškove zastupanja tvrtke „Badel 1862“, dok opt. Matanović navodi da je samo direktora tvrtke Antu Perkovića uputio na odvjetnički ured opt. Parazajdera, a nakon toga nije imao više nikakvog utjecaja na njihov međusobni odnos.

Kako su ti prigovori optuženika otklonjeni što je i obrazloženo u prethodnom dijelu ove odluke osnovano je sud prvog stupnja utvrdio da se radi o fiktivnom računu koji je služio samo da bi optuženici došli do iznosa od 257.000,00 kn, koji su međusobno podijelili.

S obzirom na takva utvrđenja pravilna je odluka suda prvog stupnja da se taj iznos oduzme optuženicima kao stečena imovinska korist i to od svakog u iznosu od 128.500,00 kn.

Iz naprijed iznesenih razloga ocijenjeno je da ni u tom dijelu nije osnovana žalba optuženika.

Na žalbu državnog odvjetnika zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja

Nije u pravu državni odvjetnik kada tvrdi da se odluka suda u oslobađajućem dijelu temelji na pogrešno i nepotpuno utvrđenom činjeničnom stanju.

U odnosu na dio presude u kojemu je sud oslobodio opt. Igora Petlevskog da bi na način opisan pod toč. 2. izreke ostvario elemente kaznenog djela iz čl. 347. st. 1. KZ žalitelj prigovara ocjeni dokaza suda prvog stupnja. Vrlo detaljno državni odvjetnik interpretira sadržaj iskaz svjedoka Mikhaela Moshnogorskyog koji je dao tijekom istrage i na glavnoj raspravi i naglašava da je svjedok odmah nakon što je izašao iz zgrade Fonda pričao svjedoku Jošku Kuzmaniću, koji ga je čekao u automobilu, da je optuženik na papiriću napisao iznos od 350.000,00 EUR-a, pa uspoređujući te podatke dolazi do drugačijih zaključaka nego sud prvog stupnja, a to je da je uvjerljiv iskaz svjedoka koji je dao tijekom istrage, a da iz tog iskaza proizlazi da je optuženik tražio navedeni iznos da u granicama svojih ovlasti obavi službene radnje koje ne bi smio obaviti i da je time ostvario elemente kaznenog djela iz čl. 347. st. 1. KZ.

Ovaj sud smatra da je prigovor državnog odvjetnika neprihvatljiv, jer iz spisa predmeta iz pobijane presude proizlazi da je sud prvog stupnja sve provedene dokaze, pa dakle i iskaz naprijed spomenutog iskaza i obranu optuženika, ali i sadržaj razgovora snimljenog na sastanku koji je održan 21. 3. 2007., na koji se žalitelj poziva, vrlo pažljivo i s potrebnom dozom kritičnošću analizirao pojedinačno i međusobnih ih uspoređujući i osnovano zaključio da nema dokaza da je optuženik počinio to kazneno djelo, što je detaljno obrazložio na str. 153 – 156 pobijane presude, a te navedene razloge u cijelosti prihvaća i ovaj sud.

Pravilno je sud prvog stupnja pošao od činjenice da je svjedok tijekom cijelog postupka decidirano tvrdio da optuženik nikada od njega nije tražio novac. Sud je pregledao i preslušao snimljene razgovore sa sastanka optuženika i svjedoka, a radilo se o tri susreta i utvrdio da ni na jednom sastanku nije nitko spominjao bilo kakav novac, pa ni na sastanku koji je održan 9. 3. 2007., kada je svjedok spomenuo papirić govoreći „mi smo spremni, onaj papirić što ste pisali prošli puta, mi smo spremni“, na koje riječi optuženik uopće nije reagirao.

Prije svega valja reći da je krajnje neuobičajeno tražiti novac na način kao što se to optuženiku stavlja na teret na osnovu iskazu svjedoka Moshnogorskyog koji je dao tijekom istrage, dakle napisati na papirić iznos, a zatim papirić bez ijedne riječi zgužvati i baciti u koš ne provjeravajući uopće je li svjedok papirić uočio i pročitao što na njemu piše, a posebno je neuobičajeno da se osoba, koja traži mito, ponaša na način kao što se ponašao optuženik, kao što to proizlazi iz provedenih dokaza. Sud prvog stupnja osnovano utvrđuje da se na sastancima koji su bili snimljeni optuženik prema svjedoku ponaša nezainteresirano, da vodi površne razgovore u kojima nema niti riječi o radnjama koje mu se inkriminiraju kao radnje koje je obećao izvršiti da bi investitoru osigurao pravo gradnje na nekretninama „Ciglane Nin“, pa kod činjenice da je svjedok na glavnoj raspravi iskazao da nije siguran na što se odnosila cifra koju je optuženik napisao na papiriću, a zatim ga bacio i da nije siguran da je to

što je optuženik napisao bilo namijenjeno njemu, pravilno je sud prvog stupnja ocijenio da nema dokaza da je opt. Petlevski počinio kazneno djelo opisano pod toč. 2. izreke presude.

Pobijajući utvrđeno činjenično stanje u odnosu na kazneno djelo za koje su oslobođeni optuženici pod toč. 4. izreke presude i to opt. Asja Piplović za kazneno djelo iz čl. 333. st. 1. KZ, a optuženici Igor Petlevski i Mladen Jandriček iz čl. 333. st. 3. KZ, žalitelj ne prigovara utvrđenim činjenicama, već zaključcima koje je sud iz njih izveo o tome da nema dokaza da je opt. Piplović organizirala grupu ljudi koja je imala za cilj počinjenje kaznenih djela za koja se može izreći kazna zatvora od tri i više godina, a da su optuženici Petlevski i Jandriček pripadali toj grupi pri čemu se žalitelj u vrlo opširnom obrazloženju poziva na svaki dokaz koji govori o tome da su optuženici bili u telefonskom kontaktu, zatim na nesporne okolnosti da je opt. Petlevski sugerirao pouzdaniku Moshnogorskyom da po potrebi angažira odvjetnicu Piplović i dao mu njenu posjetnicu, da je svjedok Emil Ćurko iskazao da je jednom u Fondu susreo svo troje optuženika, da je opt. Piplović, govoreći sa svjedokom Moshnogorskyim o opt. Petlevskom govorila kao o osobi s kojom je u vrlo bliskim odnosima, nazivajući ga samo imenom iz čega zaključuje da sve te okolnosti govore da su optuženici bili do te mjere povezani da nema baš nikakve sumnje u tvrdnju optužbe da se radilo o udruživanju u smislu čl. 333. KZ, kao što im se inkriminira, pa da ih je sud trebao proglasiti krivima.

O svim dokazima na koje se žalitelj poziva sud je prvog stupnja vodio računa i zaključio da nije sporno da su optuženici bili u bliskim odnosima, da su opt. Piplović i opt. Petlevski kolege, pa ju je Petlevski i angažirao da ga zastupa u parničnom postupku, dok su opt. Piplović i opt. Jandriček u dugogodišnjoj vanbračnoj vezi. Međutim, s pravom sud naglašava da iz provedenih dokaza, a prema svim optuženicima naređeno je provođenje posebnih izvidnih mjera iz čl. 180. st. 1. toč. 1. i dr. ZKP, i preslušani su svi snimljeni razgovori, ne proizlazi da je između njih postojao dogovor da poduzimaju radnje koje su opisane pod toč. 3. u namjeri da stranka opt. Piplović bude dovedena u povoljniji položaj u odnosu na druge natjecatelje prilikom kupnje zemljišta sve sa ciljem da opt. Piplović naplati odvjetnički honorar iz čega bi nagradila ostalu dvojicu optuženika.

Žalitelj pokušava taj zaključak suda dovesti u sumnju tvrdnjom da su u predmetu, koji je oduzet iz odvjetničkog ureda opt. Piplović pronađena dva sporazuma o nagradi zaključena između poduzeća „TIM 90“ i odvjetnice, iz čega da je evidentno da je tim ugovorima ugovorena naknada ne samo za odvjetničke usluge već i za protupravne radnje Mladena Jandričeka i Igora Petlevskog. Međutim, iz Ugovora koji se nalazi na listu 1277 i Ugovora o posebnoj naknadi koji se nalazi na listu 1279, na koje ukazuje žalitelj, ne proizlaze naprijed navedene tvrdnje, jer se nigdje ne spominje ime opt. Petlevskog i opt. Jandričeka, pa je potpuno nejasno na temelju čega je državni odvjetnik zaključio da će se iz ugovorenog honorara plaćati ti optuženici.

Također nema dokaza za tvrdnju žalitelja da okolnost što je opt. Piplović od svjedoka Moshnogorskyog, kojega joj je uputio Petlevski „tražila prethodno potpisivanje ugovora, a potom i zaključenje ugovora o nagradi, uz posve jasnu i određenu napomenu da će prethodno honorirati ljude koje radi u Fondu“ dokazuje da su optuženici postupali kao organizirana grupa i ostvarili elemente kaznenog djela koje im je stavljeno na teret pod toč. 3. izreke.

Naime, pravilno sud prvog stupnja zaključuje da se o organiziranoj grupi može raditi samo onda ako između osoba koje joj pripadaju postoji relativno čvrsta povezanost, da takva

organiziranost podrazumijeva postojanje cilja i plana kojega su pripadnici grupe spremni u svakom trenutku realizirati, a da kontakti koji su postojali između optuženika ni približno nisu dosegli taj nivo, radi čega ih je osnovano oslobodio optužbe.

Ne može se prihvatiti ni tvrdnja žalitelja da se odluka suda prvog stupnja u dijelu u kojemu je pod toč. 4. oslobođen optužbe Josip Matanović da bi počinio kazneno djelo iz čl. 347. st. 1. KZ temelji na pogrešno utvrđenom činjeničnom stanju, pri čemu se tvrdi da je sud pogrešno cijenio da je iskaz svjedoka Ivana Komaka nelogičan i proturječan, već da ga je trebalo prihvatiti bez obzira što je svjedok prijavio događaj nekoliko godina kasnije, tek kada je opt. Matanović uhićen i protiv njega pokrenut ovaj kazneni postupak.

Prije svega valja reći da sud prvog stupnja nije analizirao iskaz svjedoka Ivana Komaka odvojeno od ostalih dokaza, kao što čini žalitelj kada zaključuje da je taj iskaz uvjerljiv i da ga je trebalo smatrati objektivnim svjedokom. Sud je prvog stupnja usporedio taj iskaz sa iskazima ostalih svjedoka koje Komak spominje kao osobe kojima se ranije, prije podnošenja kaznene prijave, tužio na postupak optuženika, a to su svjedok Damir Polančec, koji je bio član Upravnog odbora Fonda i Branko Šipura, svećenik i prijatelj svjedoka, koji to ne potvrđuju. Dakle, tvrdnja svjedoka da je on na sastanku kojemu je bio prisutan svjedok Polančec i na koji je Komak došao sa svojim prijateljem, svjedokom Šipurom, govorio o tome da je opt. Matanović od njega tražio mito, nije potvrđena. Dapače, svjedok Polančec kaže da se Komak požalio da u Fondu nije bilo volje da se riješi njegov problem, a na izričit upit tko je opstruirao taj postupak, odgovorio je da to nije važno i nije spomenuo niti jedno ime.

Žalitelj ne dovodi u sumnju utvrđenje suda prvog stupnja da u vrijeme kada se optuženiku stavlja na teret da je postupao kao potpredsjednik Fonda i počinio inkriminirano djelo, a to je travanj 2004., optuženik nije bio potpredsjednik Fonda, već je to postao tek 1. 10. 2004.

Nesporno je, osim toga, da je svjedok Komak dugi niz godina vodio postupke protiv odluka Hrvatskog fonda za privatizaciju pred Upravnim sudom, a i pred Ustavnim sudom Republike Hrvatske, te iako je u tim postupcima uspio sa zahtjevima, osnovni problem koji je generirao ove postupke, a to je u obnovi postupka utvrđivanje vrijednosti nekretnina koje nisu ušle u osnovi kapital tvrtke, o čemu je ovisilo i njegovo učešće u imovini tvrtke, godinama nije riješen, što predstavlja i po ocjeni ovog suda okolnosti koje mogu utjecati na objektivnost svjedoka kao što se navodi u presudi suda prvog stupnja. S pravom taj sud navodi da je „potpuno neshvatljivo i nelogično“ da u takvoj situaciji svjedok ne bi odmah prijavio da se od njega traži mito i da se upravo radi toga dovoljno brzo ne rješava postupak koji je u tijeku, a pogotovo da o tome ne bi govorio ni na sastanku kada ga je svjedok Polančec izričito tražio da imenuje osobu koja opstruira vođenje obnove postupka.

Iz svih ovih razloga osnovano je sud zaključio da je iskaz svjedoka Komaka, koji je ujedno i jedini dokaz koji bi mogao teretiti optuženika, i uz sve nelogičnosti i proturječnosti koje sud navodi na str. 166 presude, nije dovoljno pouzdan dokaz za zaključak da je opt. Matanović poduzeo radnje koje su mu stavljene na teret pod toč. 6. izreke presude, pa ga je osnovano oslobodio optužbe.

Ta utvrđenja suda nisu dovedena u sumnju navodima žalbe da iz iskaza svjedoka Komaka proizlazi da se traženi novac trebao deponirati kod javnog bilježnika, a da je upravo

to modus operandi kojim se služio optuženik prilikom izvršenja kaznenih djela, i to kaznenog djela za koje je proglašen krivim pod toč. 1. izreke ove presude. O toj okolnosti vodio je računa sud prvog stupnja, kao i okolnosti da je svjedok iskazao da je s optuženikom, kada je opt. Matanović od njega tražio novac, šetao Vukovarskom ulicom, u kojoj optuženik stvarno stanuje, ali je osnovano zaključio da ni te okolnosti ne čine iskaz svjedoka Komaka uvjerljivim, o čemu je naveo razloge na str. 167 spisa, koje prihvaća ovaj sud i na njih upućuje žalitelja.

Pobijajući presudu u dijelu u kojem su pod toč. 7. oslobođeni optužbe optuženici Robert Peša, Igor Petlevski i Darko Mrkonjić da bi počinili kazneno djelo iz čl. 337. st. 4. KZ, a da ih je na izvršenje tog djela potaknuo opt. Mane Medić, žalitelj prigovora ocjeni dokaza suda prvog stupnja tvrdeći da je sud olako prihvatio obrane optuženika, iako su one međusobno suprotne, a suprotne su i iskazima svjedoka Ivana Kovačeva, Ivana Kosovića, Zovnimira Dukarića i Jagode Stipić i zaključuje da iz tih iskaza proizlazi da se opt. Medić neovlašteno nalazio u posjedu nekretnina na lokaciji k.o. Gradac koje su u naravi pet objekata ukupne površine 1596 m² i da preostali optuženici, kao odgovorne osobe u Fondu, nisu ništa poduzeli radi naplate naknade za korištenje tih nekretnina, koje su u vlasništvu Republike Hrvatske, a da su propuste učinili samo da bi opt. Mediću pribavile imovinsku korist.

Žalitelj ispušta iz vida da inkriminacija koja je stavljena na teret optuženicima Peši, Petlevskom i Mrkonjiću sadrži tvrdnju da su postupali u „zajedničkoj nakani i dogovoru“ da radnjama koje se opisuju u činjeničnom opisu pribave Mani Mediću imovinsku korist, a da je sud prvog stupnja utvrdio da nema niti jednog dokaza iz kojeg bi se moglo zaključiti da je postojao neki dogovor između tih optuženika, odnosno da su oni postupali kao supočinitelji. Taj zaključak suda prvog stupnja žalitelj ne analizira, ne stavlja mu prigovore, već se zadovoljava time da na str. 16 žalbe tvrdi da su optuženici Peša, Petlevski i Mrkonjić „postupali očito u dogovoru s okr. Manom Medićem.....“, a iz čega bi to proizlazilo ne elaborira se u žalbi.

Nije u pravu državni odvjetnik kada tvrdi da sud nekritički prihvaća iskaz Roberta Peše da je Fond namjeravao raspisati natječaj za davanje u zakup odmarališta u Gradacu koje je predmetom ovog kaznenog djela, ali da su egzistirali problemi koji su bili vezani uz činjenicu da je odmaralište bilo vlasništvo Grada Kragujevca i da se čekalo zaključenje međunarodnog ugovora radi razrješenja imovinsko-pravnih odnosa između Republike Hrvatske i Republike Srbije i Crne Gore. Ti su problemi stvarno postojali. Dapače, Republika Hrvatska je još 2004. Zakonom koji je objavljen u Narodnim novinama – Međunarodni ugovori broj 2/2004 potvrdila Ugovor o pitanjima sukcesije koji je zaključen 10. travnja 2001. između Republike Hrvatske, Republike Makedonije, Republike Slovenije, Savezne Republike Jugoslavije, a dio tog ugovora je i Aneks G koji se odnosi na rješavanje pitanja privatne imovine i stečenih prava ugovornih stranaka na imovini koja se nalazi na teritoriju druge ugovorne stranke, u kojem je u čl. 2. propisano da će se priznati sva prava na pokretnu i nepokretnu imovinu ugovorne strane koja se nalazi na teritoriju druge strane.

Na taj se međunarodni ugovor s pravom pozivaju u odgovorima na žalbe optuženici Darko Mrkonjić i Mane Medić kada tvrde da se opt. Medić, koji je imao zaključen Ugovor o zaštiti nekretnina sa Gradom Kragujevcem od 12. srpnja 2006. (list 5268) zapravo zakonito nalazio u posjedu. Nesporno je i da je taj ugovor načelnik općine Gradac dostavio Hrvatskom fondu za privatizaciju i da je Fond o postojanju ugovora 10. 8. 2006. obavijestio ODO

Makarska, da bi se po potrebi poduzele „odgovarajuće pravne radnje u svrhu zaštite nekretnina“ koje su temeljem odredbi Uredbe o zabrani raspolaganja i preuzimanja sredstava određenih pravnih osoba na teritoriju Republike Hrvatske ("Narodne novine", broj 40/92).

Tezu da su optuženici Peša, Petlevski i Mrkonjić nezakonito raspolagali imovinom Republike Hrvatske u namjeri pribavljanja imovinske koristi opt. Mediću državni odvjetnik temelji isključivo na naprijed navedenoj Uredbi, ispuštajući iz vida da je u čl. 4. Uredbe propisano da je ona privremenog karaktera i da je 2001. sklopljen naprijed spomenuti međunarodni ugovor o pitanjima sukcesije koji je stupio na snagu, kao što je objavilo Ministarstvo vanjskih poslova u Objavi od 2. lipnja 2004., što je obznanjeno u Narodnim novinama – međunarodni ugovor broj 5/2004. Kako međunarodni ugovori koji su sklopljeni i objavljeni u skladu sa Ustavom Republike Hrvatske prema odredbi čl. 140. Ustava čine unutarnji dio ustavnog poretka Republike Hrvatske u pravu je opt. Medić kada tvrdi da je stupanjem na snagu Ugovora o sukcesiji prestala, u dijelu koji regulira ugovor, važiti ta uredba na koju se poziva državni odvjetnik, a što se može zaključiti i iz dopisa Vlade Republike Hrvatske od 13. 10. 2004., koji se nalazi na listu 8386, a koji je u spis predmeta predao opt. Medić i koji je kao dokaz pročitan tijekom glavne rasprave.

Osnovano opt. Medić postavlja pitanje je li uopće Fond bio ovlašten raspolagati tim nekretninama na način da ih daje u zakup, što, u sve ostalo što se u presudi suda prvog stupnja navodi kada sud obrazlaže svoju odluku, ukazuje da nema dokaza da su optuženici na inkriminirani način počinili kazneno djelo opisano pod toč. 7 izreke presude.

Prema tome kod činjenice koju osnovano ističe sud prvog stupnja da nema niti jednog dokaza da su optuženici Robert Peša, Igor Petlevski i Darko Mrkonjić postupali „u zajedničkoj nakani i dogovoru da Manu Medića znatno imovinski okoriste“, kao ni dokaza o neposrednim ili telefonskim kontaktima s tim optuženicima, iako su prema optuženicima Peši i Petlevskom provedene mjere iz čl. 180. st. 1. toč. 1. ZKP, te daljnje činjenice da je u inkriminirano vrijeme već stupio na snagu Ugovor o sukcesiji, osnovano je sud prvog stupnja zaključio da nema dokaza da su optuženici počinili kazneno djelo opisano pod toč. 7. izreke presude i oslobodio ih optužbe.

Iz svih naprijed navedenih razloga valjalo je djelomično prihvatiti žalbe opt. Josipa Matanovića, a u cijelosti žalbe optuženika Roberta Peše, Igora Petlevskog, Asje Piplović i Mladena Jandričeka te ukinuti pobijanu presudu u dijelu koji je opisan pod toč. I. izreke ove presude i rješenja i u tom dijelu predmet vratiti sudu prvog stupnja na ponovno suđenje tijekom kojega će sud vodeći računa o svim okolnostima i činjenicama na koje je ukazao ovaj sud obrazlažući zbog čega su osnovane žalbe optuženika Josipa Matanovića i Roberta Peše u odnosu na kaznena djela iz čl. 348. st. 1. i čl. 347. st. 1. KZ, za koja su proglašeni krivima pod toč. 1. izreke presude i zbog čega su osnovane žalbe optuženika Igora Petlevskog, Asje Piplović i Mladena Jandričeka u odnosu na kazneno djelo za koje su ti optuženici proglašeni krivima pod toč. 4. izreke pobijane presude.

Zbog ove odluke, a i djelomičnim prihvaćanjem žalbe državnog odvjetnika valjalo je preinačiti presudu suda prvog stupnja u odluci o pojedinačnim kaznama utvrđenim opt. Josipu Matanoviću za kaznena djela za koja je odbijena njegova žalba i izreći mu jedinstvenu kaznu

radi čega je presuđeno kao pod toč. II. izreke ove odluke, a uslijed odluke pod toč. I. žalba državnog odvjetnika podnesena zbog odluke o kazni u odnosu na optuženike Roberta Pešu, Igora Petlevskog, Asju Piplović i Mladena Jandričeka postala je bespredmetnom.

Budući je za opt. Josipa Matanovića presuda suda prvog stupnja sada postala pravomoćna u dijelu u kojem je pod toč. 1. izreke proglašen krivim zbog kaznenog djela iz čl. 347. st. 1. KZ i u dijelu pod toč. 5. i 8. izreke za koja je osuđen na jedinstvenu kaznu zatvora od jedanaest godina, prema odredbi čl. 109. st. 5. ZKP-a optuženik će ostati u pritvoru do upućivanja na izdržavanje ove kazne, a najdulje do isteka trajanja izrečene jedinstvene kazne.

U preostalom dijelu valjalo je odbiti žalbu državnog odvjetnika i opt. Josipa Matanovića, a u cijelosti žalbu opt. Juraja Parazajdera kao neosnovane, pa je u pobijanom a neukinutom i nepreinačenom dijelu potvrđena presuda suda prvog stupnja (čl. 388. st. 1., 390. st. 1. i 387. ZKP).

U Zagrebu, 17. veljače 2010.

Zapisničar:
Zdravko Stojanović, v.r.

Predsjednica vijeća:
Lidija Grubić Radaković, v.r.

Suglasnost ovog prijepisa s izvornikom ovjerava
Voditelj Pisarnice za prijem i otpremu:

Štefica Klepac